

 နေ့စွယ်စာပေ
တို့နှင့်ပတ်သက်၍အိတ်မက်လေး
•••••

မနက်ခင်းမိုးလင်းတိုင်းမှာ ...

မင်းနဲ့ ကိုယ့်အကြောင်း...

ပြန်ပြီး ဆွေးမိတိုင်းမှာ ... ကိုယ့်ရဲ့ ရင်ထဲ မောနေ...

ဘယ်လိုမျိုး အတားအဆီးများကြောင့်...

တို့ နှစ်ယောက် ဝေးခဲ့တာလဲ...

ဒရင်းမ်ဘက်ဒ်ဟု ခေါ်သော ပက်လက်ကုလားထိုင်ကြီးပေါ်မှာ သီရိ
ခွေခွေလေး လှဲနေပါ သည် ။ တီဗီဖန်သားပြင်က သီရိနှင့် ခြောက်ပေ
ကျော်ကျော်ပဲ ဝေးသည် ။ ဖန်သားထဲမှာ ကောင်လေး။ ချွန်းဆိုတဲ့ အဆို
တော်လေး။ မင်း... အဆိုတော် ဖြစ်ပြီပေါ့နော်။

ဘယ်လိုမျိုး အတားအဆီးကြောင့် ဝေးခဲ့တယ်ဆိုတာ မင်းသိပါတယ်
ချွန်းရယ်။ ‘အလွှာ’လေ။ ‘အဆင့်အတန်း’လေ။ သီရိဂေဟာ မိသားစုက
စတုတ္ထသမီး ‘မေသီရိပြည့်စုံ’ အင်္ဂလိပ်စာ အဓိကနဲ့ ဘွဲ့ရထားတဲ့ သူဌေး
သမီးနဲ့ မိဘမဲ့ တစ်ကောင်ကြွက် သူဆင်းရဲလေးတို့ ရဲ့ ဇာတ်လမ်းမှာ ၊
အတားအဆီးဟာ ဘာလဲဆိုတာ မင်းက လူတကာကို မေးနေချင်သေး
တာလား ကောင်လေးရယ်။

သည် လိုပဲ လွမ်းရင်း လွမ်းရင်း...

တို့ ဘဝ အဆုံးသတ်ရမှာ ပဲ...

မဆုံနိုင်အောင် တို့ နှစ်ယောက်က မကြိုးစားနိုင်ခဲ့။

မျက်ရည်ခိုင်သူလေးက ခုတော့ အငိုလွယ်သူ ဖြစ်ခဲ့ရပါပြီ။ ချွန်းနှင့်
ဝေးကြစဉ်ကတည်းက မတားဆီးနိုင်ခဲ့တဲ့ မျက်ရည်မြစ်တစ်စင်းဟာ မမ
ပါးပြင်ပေါ်မှာ တစ်ရံမလပ်စီးဆင်းလို့ နေပါတယ် ချွန်းရယ်။ ဆုံနိုင်
အောင် မမ မကြိုးစားနိုင်ခဲ့ပါဘူး။ မင်းလည်း မကြိုးစားနိုင်ဘူးလားကွ
ယ်။

စွန့်ရမယ့်အချိန်မှာ တွေဝေခဲ့လို့ ...

နှလုံးသားမှာ အရှုံးများကိုယ်စီနဲ့ ...

ဆိုတတ်လိုက်တာ ချွန်းရယ်၊ မောင်လေးရယ်၊ အသံလေးက ဩရှရှနဲ့
ချိုမြလွန်းပါတိ၊ အဲဒီအသံ ဩဩချိုချိုလေးဟာ နာကျင်ကြေကွဲနေတာ
လည်း ပေါ်လွင်စေတတ်ပါတိ။

မိသားစုရဲ့ မျက်နှာရှိနေပါတယ်...

ခံစားမှုကို ဦးစားမပေးချင်ပါဘူးတဲ့ ...

ဒီလိုမျိုး မင်းပြောခဲ့တဲ့ စကား...

ကြားယောင်မိတယ်။

စိတ်နာလေပြီလားကွယ်၊ မမရဲ့ စာထဲမှာ ပါတဲ့ ဝါကျတစ်ကြောင်း
ဟာ ခုတော့လည်း မင်းအတွက် သီချင်းတစ်ပုဒ် ဖြစ်ရပြီပေါ့။ မင်း... မမ
ကို နားလည်စွာ ခွင့်မလွှတ်နိုင်ခဲ့ဘူးလား။ မင်းနဲ့ မမ ချစ်နေကြတယ်
လေ။ တစ်ကမ္ဘာစီမှာ နေရင်း ချစ်မြဲ ချစ်ဆဲ ရှိနေကြတယ် မဟုတ်ဘူး
လား ဟင်။

မပြတ်သားခဲ့တဲ့ မင်းကို...

တို့ မှာ မတိုက်တွန်းရဲ...

ကြုံလာမယ့်အလွမ်းများ အဆွေးများ

ခါးဆီးပြီး ကျိတ်ခံမယ်။

ဪ... ဖြစ်မှ ဖြစ်ရလေ။ ကောင်လေးရယ်၏။ မမအသည်းတွေ ကြွေပါပြီ။ မင်းရဲ့ နှာတံ ချွန်ချွန် မေးချွန်ချွန်လေးတွေဟာ အလွန်ပဲ ချစ်စရာကောင်းခဲ့သလောက်၊ ခုတော့လည်း မင်းရဲ့ မေး ကြောကြီးက ခိုင်မာလို့ ပါလား။ မင်း အသက် နှစ်ဆယ်ကျော်သွားပြီနော်။ မဂ္ဂဇင်း အင်တာဗျူးထဲမှာ တွေ့လိုက်ပါတယ်။ အဝေးသင်တက်နေတယ်တဲ့ ။ ဒုတိယနှစ်တဲ့ ။ မမစကားကို နားထောင်တဲ့ ကောင်လေးရယ်။ လိမ္မာလိုက်တာ။ မမ သနားလိုက်တာ။ ပြီးတော့ မင်းရဲ့ အောင်မြင်မှုကို မမ ဂုဏ်ယူလိုက်တာ။

မင်းစီးရီးပေါက်လို့ ပိုက်ဆံတွေ သိန်းနဲ့ ချီပြီး ရဘူးတယ်ဆိုတဲ့ သတင်းကောင်းလေးဟာ မမ အတွက် နားဝင်ချို့လှပါတယ်။ အသက်ရှူမြန်ပြီး မောနေတဲ့ မမရဲ့ ရင်ခွင်ထဲ ပျားရည်မြစ်တစ်စင်း ဖြတ်ဝင်လာသလို ခံစားရတယ်။

ပါဂျရိုး စီးနေပြီတဲ့ လား ကောင်လေးရယ်။ မမ ဝမ်းသာတယ်။

မင်းဒင်က အခန်းကို မျက်စိကစား၍ လှည့်ကြည့်လိုက်သည် ။ ပြင်ဆင်မှု ကောင်းမွန် သပ်ရပ်၍ အထက်တန်းကျပါပေသည် ။ ကျယ်လည်း ကျယ်၏။ အခန်းဆီးများ နံရံကပ် မီးလုံးများ က မလှလှအောင် တကူးတက ပြင်ဆင်ထားတာဖြစ်သည် ။ သာမန်ကန်ထရိုက် တိုက်ခန်းနှင့် မတူပါ။ တံခါးပေါက် ခပ်ကျဉ်းကျဉ်း တစ်ခုတည်းမှ ဝင်လာရပေမယ့်၊ အ

ထဲကျတော့ ကျယ်ဝန်းလျက်၊ ခြံကျယ်ထဲက လူနေအိမ်တစ်ခုလို အဆောင်အယောင်ထဲသို့ ရောက်ရသည်။ ။

‘ဝယ်လိုက်တာလား၊ ချွန်း’

‘ပရိဂျူဆာက ပေးနေတာပါ အစ်ကို၊ မဝယ်နိုင်သေးပါဘူး’

‘တိုက်ရှေ့က ပါဂျရီး’

‘အဲဒါတော့ ဝယ်လိုက်တာပါ’

‘အိမ်ဝယ်တော့လေ’

‘ပိုက်ဆံမပြည့်ဘူး အစ်ကိုရဲ့ ။ ဒီအခန်းကို ကြိုက်ရင်တော့ ရှိသလောက်ပေးထားပြီး၊ နောက်ပိုင်း နှိမ်ပေးမယ်တဲ့ ပရိဂျူဆာက’

‘လုပ်လိုက်ပေါ့၊ ဒါမှ အဖတ်တင်မှာ ၊ ပိုက်ဆံဆိုတာ လက်ထဲရှိနေရင် ဆီလို အပေါက်ရှာပြီး ထွက်တတ်တယ်’

‘ဟာ... အစ်ကိုက ခလုတ်နှိပ်ထားပြီးပြီလား’

မင်းဒင် ရယ်လိုက်၏။

‘အမြင့်ခုန်’ဆိုသည့် သီချင်းတစ်ခွေတည်းနှင့် ပေါက်သွားသော တေးသံရှင် ‘ချွန်း’ကို အင်တာဗျူးလုပ်ဖို့ သူ့မဂ္ဂဇင်းက တာဝန်ပေးလွှတ်လိုက်၍ ရောက်လာခြင်း ဖြစ်၏။

‘တခြားမဂ္ဂဇင်းတွေကလည်း လာကြဦးမှာ အစ်ကိုရဲ့’

‘ဘယ်နှယောက်လဲ’

‘လေးယောက်... အစ်ကိုနဲ့ ဆို ငါးယောက်’

‘ဒါဆို... ကိုယ်တော်လေးက ပွဲပေးဖို့ တောင်းပြီပေါ့’

‘ဘီယာလောက်တော့ အဆင်သင့်ရှိပါတယ်’

‘ထုတ်လေ... ဒါပဲလား’

‘အပြင်းစားတော့ ရှောင်ထားတော့ ကောင်းတယ်မဟုတ်လား’

‘ဒါပေါ့... ဒါပေါ့’

ချွန်းက ရေခဲသေတ္တာ သွားဖွင့်သည် ။ ရေခဲစိမ်ဘီယာလေး ငါးဘူး ထုတ်လာသည် ။

‘ကျွန်တော် နှစ်ဒါဇင် ဝယ်ထားသည် ၊ အမြည်းကတော့ အားလူးကြော်ပဲ’

‘အိမ်ရှင်မ မရှိတော့လည်း ဖြစ်သလိုပေါ့လေ’

ခြေသံတွေ ကြားရပြီး တံခါးဖွင့်ဝင်လာသူက နှစ်ယောက်။

‘ကိုသိပ်သိနဲ့ စိန်ပွင့်’

‘လာမယ်၊ ကြာမယ်၊ ထူးခြားနဲ့ ပီပီ’

စကားသံနောက်ဆုံးမှာ နောက်ထပ် နှစ်ယောက် ထပ်ရောက်လာသည် ။

‘အစ်ကိုမင်းဒင်က ကက်ဆက်ခလုတ်ဖွင့်နေလို့ ပြန်ပိတ်ထားရတယ် ၊ လာ... အစ်ကို ပီပီ၊ အစ်ကိုနာမည်ကလည်း ခေါ်ရခက်လိုက်တာ’

‘မောင်ဖိုးချွန်း ကလေးထက်တော့ သာပါတယ်’

ရယ်လိုက်ကြ၏။

‘ကက်ဆက်ခလုတ် အရင်နှိပ်မလား၊ ဘီယာဘူး အရင်ဖောက်မလား

‘ပြိုင်တူ လုပ်ကြတာပေါ့၊ လက်ချောင်းတွေ များ သားပဲ’

‘အစ်ကိုထူးခြား စကားပြောကောင်းတယ်နော်’

‘ဟ... အဲဒါ ငါ့ဒီဇိုင်း’

‘ကဲပြော... နာမည်က ကိုသိပ်သိ၊ တကယ်တမ်းကျတော့ ဘာမှ မသိ
လို့ ကျုပ်ကို အရင်ဆုံး ပြောတော်မူ’

‘ကက်ဆက်ခလုတ်လေးတွေ ပွင့်လေ၏။’

‘သမားရိုးကျ မေးခွန်းနဲ့ စရရင်... အနုပညာလောကထဲ ရောက်လာ
ပုံ’

‘အဟဲ... ကျွန်တော်ကလည်း သမားရိုးကျ ဖြေမယ်၊ ငယ်ငယ်တည်း
က ဝါသနာပါတာ’

‘လူကြားကောင်းအောင် မပြောနဲ့၊ အမှန်တွေပြော’

‘တကယ်ပြောတာ အစ်ကိုရဲ့ ၊ ကျွန်တော့်မှာ ကိုယ်ပိုင်ဂစ်တာတစ်
လုံးရှိတယ်’

‘ဒါ... အဆန်းလား’

‘သူများ တွေအတွက် မဆန်းပေမယ့် ကျွန်တော့်အတွက် ဆန်းတယ်’

‘ဆန်းပုံပြော’

‘ပိုက်ဆံမရှိလို့ ကျောင်းထွက်ပြီး တစ်နေ့ ခြောက်ဆယ်... ဟုတ်တ
ယ်၊ အဲဒီတုန်းက ပန်းရန်နောက်လိုက်တစ်ယောက်ဟာ တစ်နေ့ကို ခြောက်

က်ဆယ်ရတယ်၊ အဲဒီလိုလုပ်ရတဲ့ ကောင်က အဝတ်အစားအသစ်ဆိုရင် အသစ်နံနံလို့ ဝတ်တတ်မှာ တောင် မဟုတ်ဘူး ၊ လေဘေးနဲ့ ဘေထုပ်နဲ့ ဖျာပုံနဲ့ ကြီးပြင်းရတဲ့ ကောင်မှာ ဂစ်တာကောင်းကောင်း တစ်ခု အပိုင်ရှိ နေတာ ဆန်းတာပေါ့’

‘ဒီလိုတော့လည်း ဟုတ်ပြန်ရော’

‘ကျောင်းက ဆရာကန်တော့ပွဲတွေ ဘာတွေမှာ သူများ လက်ခုပ်တီး ပေးရင်၊ စပရင်ရှုံးအောင် တစ်လိန်ပြီးတစ်လိန် တွန့်လိန်ကတတ်တာ ကျွန်တော်’

‘ဗီဇ... ဗီဇ’

‘ရွှီ... လို့ လေတစ်ချက် ချွန်ပေးရင် အသံကုန်ဟစ်ကာ ကျွန်တော်’

‘ဝါသနာဆိုတာ တားဆီးခက်တဲ့ အမျိုးကိုး’

‘ပထွေးက နှင်ချလို့ ရန်ကုန်ရောက်လာတာ’

‘ပြောချင်ရာ ပြောပြီးရင် မှောင်ချချင်တဲ့ ဝါကျလေးတွေ ပါတော့လည်း ပြင်ဆင်ပေါ့ကွာ’

‘ကျေးဇူးပဲ အစ်ကို၊ ပြောတာတော့ အကုန်ပြောချင်တယ်၊ ရင်ဖွင့်ချင် နေတာ’

‘ဓားမြောင်ယူပြီး ခွဲချလိုက်ရင် ဟင်းလင်း ပွင့်သွားမယ်’

‘ကျွန်တော်က ခွဲပါတယ်၊ အူတွေမြင်ပြီး အစ်ကိုတို့ ဝက်သားတုတ်ထိုး မစားချင်တော့မှာ စိုးလို့ ’

အားလုံး ရယ်လိုက်ကြသည် ။

‘မင်းအခွေက တစ်တိုင်းပြည်လုံး ပေါက်တာပဲကွာ၊ ကြာဆံဟင်းခါး

သည် လည်း ဖွင့်တယ်၊ ထိ စက်ဘီးလည်း ဖွင့်တယ်’

‘အဲဒါ ကျေးဇူးရှင်တွေပဲ အစ်ကိုရ၊ လက်ဘက်ရည်ဆိုင်တွေလည်း ကျေးဇူးတင်ရတာပဲ’

‘ကောင်မလေးတွေ ပိုအဝယ်များ တယ် ထင်တယ်’

‘ဟုတ်ကဲ့... ယောက်ျားလေးတွေလည်း အားပေးပါတယ်’

‘မင်းသီချင်းတွေက နည်းနည်းခက်တယ်ကွ၊ လမ်းထိပ်အုတ်ခုံမှာ ည နက်သန်းခေါင် လွယ်လွယ်ဟစ်ချင်လို့ မရဘူး ဖြစ်နေတယ်’

‘လွယ်တဲ့ သီချင်းလည်း ပါပါတယ်’

‘မင်းဘာသာ ဖြန့်တာနော်’

‘ဟုတ်ကဲ့...၊ ကျွန်တော် အခွေလေးကိုင်ပြီး တစ်ဆိုင်ဝင် တစ်ဆိုင်ထွက် စပ်တာ’

‘ရောင်းပို့လား’

‘ဟုတ်ကဲ့’

‘မင်းက ဘယ်လောက်တောင်းလို့ လဲ’

‘တစ်သိန်းခွဲ’

‘နာမည်ကြီး အဆိုတော်တစ်ယောက်ဆိုရင်၊ ဆိုခချည်းပဲ တစ်သိန်းခွဲကနေ လေးငါးသိန်း ရတယ်မဟုတ်လား’

‘ရတာပေါ့၊ ကျွန်တော်က မာစတာခွေအပ်တာတောင် တစ်သိန်းခွဲပေးမယ့်သူ မရှိဘူး၊ ဘယ်သူမှ မဝယ်ဘူး၊ ဒါနဲ့ ...ကတ်စားနဲ့ ဖြန့်ဖို့တောင် တောင်းတောင်းပန်ပန်’

‘ပရီ မထုတ်ဘူးလား’

‘အစ်ကိုကလည်း ၊ နာမည် လူသိပြီးသားတွေတောင် ပရီနဲ့ ထုတ်ပြီး
မှ ကတ်စနစ် ပြန်ပြောင်းရတဲ့ သူတွေ ရှိတယ်’

‘ဘာဖြစ်လို့လဲ’

‘ကျွန်တော် သိပ်နားမလည်ဘူး အစ်ကို’

‘ခွေပေါက်တော့ ဘယ်လောက်ရလဲ’

‘လောလောဆယ် ပါဂျရိုးတစ်စီး ပိုင်ပြီ အစ်ကို’

‘ကိုယ့်ဘာသာစားရဖို့ ကြံဖန်ဖြစ်တာ’

‘ကျွန်တော် ရှစ်သောင်းထိ ဆင်းပေးတယ်၊ မဝင်ကြဘူး အစ်ကိုရဲ့ ၊
နာမည်ကြီးအဆိုတော် တစ်ယောက်ရဲ့ မာစတာခွေ တစ်ခွေဟာ တစ်သိ
န်းပတ်ဝန်းကျင်ရှိတယ်’

‘ကံဖယ်တာ၊ ကံဖယ်တာ’

‘အဆိုတော် ဖြစ်လာပုံလေး’

‘စက်အဖွဲ့မှာ ကူညီထမ်းခဲ့တာက စရမယ်’

ပိုင်ရှင်ကိုလည်း ဖားရသည် ။ ပိုင်ရှင်ကတော်ကိုလည်း ဖားရသည် ။
ပိုင်ရှင်ကတော်ကို အဖားလွန်ပြီး အင်္ဂုလိမာလဖြစ်မှာ လည်း စိုးရသေး
၏။ ပိုင်ရှင်၏ သားနှစ်ယောက် သည်းညည်းတွေ တော့ ပြောမနေပါနှင့်
တော့။

‘အင်္ဂုလိမာလ သိတယ်မဟုတ်လား အစ်ကိုတို့’

‘မင်းထက်တတ်လို့ ဗျူးဆရာ လုပ်နေတာကွ’

ချွန်း ရယ်၏။

‘ဆ ရာက တော်ထံ မှာ ကျိုးနွံလွန်းလို့ သားအမိ၊ တူဝရီးလို ရိုးရိုးချစ်ကြတာ၊ မလိုသူက ဘာဘာညာညာပြော၊ ဆရာကလည်း သဝန် တို’

‘ကိုဝိဝိ ခင်ဗျားပြောတာ အကျဉ်းချုံးလွန်းတယ်’

‘လိုရင်း တိုရှင်းပေါ့ဗျ၊ တကယ်ဆို နှင်ထုတ်လိုက်လည်း ရသားနဲ့ ၊ လက်ညှိုးတစ်ထောင် တိတိ ရအောင် ဖြတ်ခဲ့လိုများ ခိုင်းရသတဲ့ ’

‘ဪ... ဒီတစ်ကောင်ထဲက တစ်ယောက်ယောက်က ပြန်သတ်လို့ သေရင်၊ သူ့လက်နဲ့ မသတ်ရတော့ဘူးပေါ့’

‘ကဲ... ဆက်ပြော ချွန်း၊ မင်းဘော့စ်က ဘာလုပ်တဲ့ ဘော့စ် လဲ’

‘တူရိယာနဲ့ စက်ပစ္စည်း ငှားတဲ့ ဘော့စ်’

‘ချွန်းက အဲဒီမှာ ဘာလဲ’

‘ကူလီ’

‘သယ်ပို့ရေး ဝန်ထမ်းလို့ ပြောပါကွာ’

မဂ္ဂဇင်းတာဝန်ခံများ ရယ်ကြလေ၏။

‘သူများ မဖို့ ဝန်လေးတဲ့ ၊ ပိုလေးတဲ့ ပစ္စည်းတွေဆိုရင် ကျွန်တော် ချက်ချင်း ဝင်မပါတယ်၊ ဖင်ပေါ့တယ်ပေါ့ အစ်ကို...’

‘ပြီးတော့ အရူးထင်ထင် ငပေါထင်ထင်၊ ကန်တော့နော် အစ်ကို... သောက်ပေါပြောလည်း ခံ၊ အရှက်နည်းနည်းနဲ့ ကို သီချင်းဆိုဆိုပြရတာ

...

စက်ပိုင်ရှင်ကိုရော၊ လာငှားတဲ့ တီးပိုင်းတွေ၊ ပလေယာတွေကိုရော၊

ပလေယာတွေနဲ့ ဝိုင်းမန်နေဂျာတွေဆိုရင် ခြေသလုံး မဖက်ရုံတစ်မည်ပါ
...

‘ခင်အောင်၊ သနားအောင် ပေါင်းခဲ့ပါတယ်၊ သီချင်းဆိုခွင့်ကလေး ရ
ဖို့ ပါ အစ်ကို၊ စတိတ်ရှိုးလေးရှိရင် ကျွန်တော် ရှေ့ဆုံးထွက်ကလေး
ဆိုပါရစေလို့’

‘ပထမဆုံးအတွေ့အကြုံက အဆင်ပြေလား’

‘ဘယ်ပြောမလဲ၊ နူးလည်း တုန်၊ လက်လည်း တုန်၊ သွားတွေလည်း
ရိုက်ပြီး အသံက လှိုင်းတွန့်နဲ့ ထွက်လာလို့ အရှက်ကို ဖြန်းဖြန်းကွဲတာပဲ’

‘ဒါကတော့ အဲဒီလို အအော်မခံရဘဲ နာမည်ကြီးလာတဲ့ အဆိုတော်
တစ်ယောက်မှ မရှိပါဘူး၊ ဒီလောက်ကတော့ အသေးအဖွဲပါ’

‘တာထွက်မှာ ဖြန်းဖြန်းကွဲထားတော့ ဘယ်ဝိုင်းကမှ လည်း မခေါ်ချ
င်၊ စက်ပိုင်ရှင်ကလည်း ခေါ်သုံးပါ ပြောပေးရမှာ တောင် အားနာသတဲ့’

‘သီချင်းတချို့ ကိုယ့်ဘာသာရေးတာနော်’

‘မဝယ်နိုင်လို့ ပါ၊ သူများ တွေက ရေးတတ်လို့ ရေးတာ၊ ကျွန်တော်
က ဆင်းရဲလွန်းလို့ မရေးတတ်ဘဲ ရေးရင်းက နည်းနည်းပါးပါး သာယာ
နာပျော်ဖွယ် ဖြစ်လာရတာပါ၊ သီချင်း အပုဒ် တစ်ရာလောက် ရေးပြီးမှ
စီးရီးအတွက် ပြန်ရွေးပါတယ်’

‘စုစုပေါင်း’

‘ဆယ့်နှစ်ပုဒ်ပါ’

‘သူများ အတွက် အဆိုတော်ဖြစ်ပြီးမှ စတိတ်ရှိုးတက်တယ်၊ ချွန်းက
တော့ စတိတ်ရှိုးကနေ အဆိုတော်ဖြစ်လာတာနော်’

‘ကျွန်တော့်နာမည်နဲ့ ရပ်ကို လူသိအောင် ဒီနည်းကလွဲလို့ မရှိဘူး အစ်ကိုရဲ့ ၊ တီဗီလည်း မရိုက်နိုင်ဘူး၊ ဝိုင်းကြေးနဲ့ စတူဒီယိုကြေးလည်း မတတ်နိုင်ဘူး၊ စီးရီအတွက် လုပ်တော့မှ အဲဒီထဲက ယူပြီး တီဗီရိုက်ရတာ၊ နှစ်ခါအကုန် မခံနိုင်လို့ ’

‘ငါ့နှယ်... ထိတ်ထိတ်ကြဲ သူဌေးမင်းပါလားကွယ့်’

‘ဝိုင်းကြေးတော့ ပေးနိုင်လား’

‘ဘယ်ပေးနိုင်ပါ့မလဲ၊ ပလေယာတွေကိုဆိုရင် ကျွန်တော် မရွက်ပါဘူး အစ်ကို၊ နင်းလည်း ပေးဖူးပါတယ်’

‘ဒီဝါကျ မှောင်ချမှာ လား’

‘အစ်ကိုတို့ သဘောပါ၊ သနားအောင် ပေါင်းရတာပေါ့ အစ်ကိုရယ်၊ စကားပုံကတော့ ရှိပါတယ်၊ လူ့အောက်ကျို့လို့ လုပ်ပြီး သေတဲ့ မသာ မရှိဘူးဆိုတာ...

‘ခင်ကြ သနားကြတော့လည်း ဘော်ဒါဏ္ဍပေါ့ အစ်ကို၊ ဒါ ကျွန်တော်တို့ အနုပညာလောက ရဲ့ ချစ်စရာ အကျင့်ကလေးပါ’

‘အေးဗျ၊ ကျွန်တော်လည်း ကြားဖူးတယ်၊ ဘော်ဒါဆို အလကားလည်း တီးပေးလိုက်တာပဲ၊ သီချင်းလည်း အလကား ပေးဆို လိုက်တာပဲ၊ တန်ရာတန်ကြေးဆို တောင်းပြပါလိမ့်မယ် သောင်းနဲ့ သိန်းနဲ့ ’

‘ဒီလို ရိုင်းပင်းတတ်တဲ့ စိတ်ကလေးရှိတာ အရမ်း ချီးကျူးဖို့ ကောင်းတယ်’

‘ကျွန်တော်က ကိုယ့်သီချင်းတီးပေးတဲ့ ဝိုင်းကိုတောင် ထမင်းနပ်မှန်အောင် ကျွေးနိုင်တဲ့ ကောင် မဟုတ်ဘူး အစ်ကိုရဲ့ ၊ တစ်ခါတလေ သူတို့

စားတာ သူတို့ ဘာသာ ရှင်းသွားကြတယ်။ အဆိုတော်ထဲမှာ တော့ ကျွန်တော် အဆင်းရဲဆုံးပါပဲ’

‘စတူဒီယိုကျတော့ရော’

‘ဒါလည်း လျော့လျော့ပေါ့ပေါ့နဲ့ ပါပဲ၊ အားလုံးဝိုင်းကူကြလို့ ကျွန်တော် အဆိုတော်ဖြစ်တာ၊ စီးရီအတွက် လုပ်ရင်းနဲ့ သီချင်းတွေရ လာပြီး တီဗွီရိုက်ရတယ်’

ကိုယ့်မရှိတာ၊ ကိုယ်ဆင်းရဲတာ၊ ကိုယ့်ကို သူများက ကူညီတာတွေကို ပြောဖို့ မရှက်ပါ။ ကျေးဇူးတရားကိုလည်း သိတတ်ပါသည် ။ မဂ္ဂဇင်း စာမျက်နှာတွေပေါ် မရောက်ချင်သည့် စကားတွေ ကျတော့လည်း ပြောမနေတော့ပါဘူးလေ။

‘ဟာ ဒီကောင်ရှုပ်ပြန်ပြီ၊ မဆိုပါနဲ့ နော်၊ တောင်းပန်ပါတယ် မောင်မင်းကြီးသား’

သည် လောက်စကားက ပန်းနဲ့ ပေါက်သလောက်ရှိသည် ။ ခွေးလို မောင်းထုတ်တာလည်း ခံခဲ့ရဖူးပြီ။

‘အစ်ကို၊ စတိတ်ရှိုးရှိရင် ကျွန်တော့်ကို ခေါ်ပါနော်၊ ကျွန်တော် ဆိုချင်လို့ ပါ’

နင်းပေးရမလား၊ ဇက်ကြောဆွဲပေးရမလား၊ ခြေသလုံးဖက်မတတ် တောင်းပန်ပေမယ့် အဖက်လုပ်ပြီး လှည့်ကြည့်ဖော်တောင် မရသူတွေ ရှိသည် ။

‘မင်းကို ဘယ်လောက်ပေးရမှာ လဲ၊ တစ်ပုဒ်ငါးသောင်းလား၊ ဟား ဟား ဟား’

အလကားနေရင်း တစ်ဖက်သားကို နှိမ်ချပြောဆိုရမှ နှိပ်ကွပ်ရမှ

စားဝင်အိပ်ပျော်ကြသူတွေ ရှိသည်။ ။

‘ဖိုးချွန်းလား၊ ဝေးဝေးရှောင်၊ လူတွေ့တာနဲ့ ပါးစပ်ကို အရမ်းဖြလိုက်တယ်၊ ဆိုပြပါလိမ့်မယ် သူ့အာကျယ်ကြီးနဲ့ ၊ ပြီးတော့ ပြောပါလိမ့်မယ် မျက်နှာငယ်လေးနဲ့ ၊ ပွဲရှိရင် လိုက်ပါရစေလို့ ’

‘အဲဒီကောင်... ဒါ ကောင်းရဲ့ လား’

နားထင်ကိုထောက်ပြပြီး မေးသူလည်း ရှိ၏။ ‘ယောက်ျား’ဆိုသည့် ဇွဲသတ္တိနှင့်သာ အကြိတ် ရှိ တင်းမခံနိုင်လျှင် ချုံးပွဲချ၍ ငိုလိုက်ချင်၏။

‘မမ ကျွန်တော် အဆိုတော် မဖြစ်ချင်တော့ဘူး’

တစ်ည အိပ်ရာထဲမှာ လူးကာလှိမ့်ကာ ကျိတ်၍ ကျိတ်၍ အော် ဖြစ်၏။ မွေးရာပါ ဝါသနာလေး မြောင်းရေပုပ်တို့ ကြားမှာ နံစော်နေသည် ။ ကိုယ်က မြောင်းထဲမှာ လေ။ မမဆန္ဒကို ဖြည့်ပေးဖို့ ကြိုးစားချင်စိတ်လေးလည်း မြောင်းပုပ်ထဲ နစ်နစ်နေတတ်သည် မို့ ကိုယ့်ဘာသာ ဆွဲယူမတင်ရတာ အကြိမ်ကြိမ်ပါ။

ငိုချင်လိုက်တာ။

ပျော့ညံ့သူ မထင်ကြပါနှင့်။ ရွှေလင်ပန်းနှင့် အချင်းဆေးခွဲရသူမဟုတ်။ လမ်းပေါ်မှာ ဂေါ်လီတစ်လုံးလို လိမ့်ခွဲရသူမို့၊ ထောင်လိုက်ကျကျ၊ ပြားလိုက်ကျကျ၊ ကြုံကြုံခံနိုင်ရည် ရှိပြီးသား၊ အဲသည် လိုတောင်... ချုံးပွဲချငိုချင်သည် ဆိုတော့ စဉ်းစားလို့ သာ ကြည့်ကြပါတော့။

‘အရှက်’ဆိုတာ ချို့နဲ့ လား။

‘သိက္ခာ’ဆိုတာ မြေကြီးထဲ မြုပ်ပစ်’

သိက္ခာဆယ်ပြီး အရှက်ရှိစွာ ခပ်တည်တည်လုပ်နေလို့ ၊ ဘယ်သူက

ဆေးဖော်ကြောဖက် လုပ်မှာ လဲ၊ မြောင်းထဲကကောင်ကို ဘယ်သူ လက်ကမ်းကြိုမလဲ။ ကိုယ့်ဘာသာလေး ကုတ်ကပ်တွယ် တက်နေတာတောင် လက်ဖျားကို ခြေနှင့် လာနင်းသူက ရှိသေးသည်။ ။

‘အား...’လို့ နာကျင်စွာ အော်ကြည့်။ ဝိုင်းရယ်လိုက်ကြမယ့် ဖြစ်ခြင်း ။

ကိုယ့်မာစတာခွေလေး ရင်မှာ ပွေ့ပြီး တစ်ဆိုင်ဆင်း တစ်ဆိုင်တက် စပ်စဉ်းက...

‘ဟ... နာမည်ကြီးတွေတောင် ဝက်ဝက်ကွဲနေတဲ့ အချိန်မှာ မင်းမို့လို့ သေတွင်းတူး လာတယ် ’... တဲ့ ။

ပြောရက်ပါပေ့။

ခုတော့... ကြိုးစားရကျိုးတွေနပ်ပြီ။ အမောပြေပြီ။ ဇွဲသတ္တိနဲ့ လုံ့လစီရိယ အကျိုးပေးပြီး ကိုယ့်အနုပညာ အရည်အသွေးလေး တောက်ပြောင်ခဲ့ပြီ။

‘ကျွန်တော် အဆိုတော်ဖြစ်ပါပြီ မမ... ခင်ဗျာ’

နိမ့်ကျစဉ်က အောက်ကျနောက်ကျနိုင်ခြင်းကို ကြိတ်မှိတ်ခါးဆီး၍ အံ့ကြိတ်ခံခဲ့ရသည်။ ။ အောင်မြင်ပြီဆိုတော့ ချီးပင့်မြှောက်စားခြင်းကို အလယ်မှာ မွန်းသိပ် ပိတ်လှောင်လျက် အသက်ရှူ ကျပ်ရ၏။

‘မဟုတ်ပါဘူး၊ ကျွန်တော် သန်ဘက်ခါစာမေးပွဲမို့ မဆိုပါရစေနဲ့ ဦးရယ်’

ပထမဆုံး အသံစသမ်း စက်စမ်းဆိုပါရစေ ခွင့်တောင်းခဲ့စဉ်က ခပ်ဟားဟား လှောင်ခဲ့သူက ...

‘ပွဲသိမ်းဆိုမလား’... မေးလာတော့ အပြောင်းအလဲ မြန်လှပုံကို ဟစ်အော်၍ ရယ်လိုက်ချင် ၏။ စတိတ်ရှိုး၊ မင်္ဂလာဆောင်၊ မွေးနေ့ခြံများ ၊ အစည်းအရုံးမှ ကြီးမှူးကျင်းပသော နိုင်ငံတော် ဖျော်ဖြေရေးပွဲများ ၊ ရန်ပုံငွေပွဲများ ၊ မြန်မာ့ရိုးရာပွဲများ ၊ ပြီးတော့ ဘာပွဲတော် ညာပွဲတော်ဆိုပြီး လုပ်သည့် ပွဲလမ်းသဘင် စတိတ်ရှိုးများ ၊ အမျိုးသား ကဇာတ်ရုံကြီးမှာ ကျင်းပသည့်ပွဲများ ၊ ဌာနဆိုင်ရာ ဖျော်ဖြေမှုများ ၊ ပွဲ... ပွဲ... ပွဲ... များ လည်း များ လှသည့်ပွဲတွေ။

ဟိုလူကခေါ်၊ ဒီလူက ခေါ်။

လိုက်ချင်လွန်း၍ ထွန့်ထွန့်လူးနေစဉ်က ခေါ်ချင်သူက ရှားပါးပါဘိ၊ ဆိုရလွန်းလို့ မောချိန် ကျတော့ အနားယူချိန်မရှိအောင် ခေါ်ပဲ ခေါ်နိုင်ကြလွန်း။

‘သတို့ သမီးက ချွန်း အခါပေးမှ တဲ့ ဗျား’

‘ကြံကြံဖန်ဖန်... အခါတော်ပေးကို အမျိုးသမီးတွေပဲ ပဝါချပြီး ကျက်သရေရှိရှိ ဆိုကြတာ၊ ယောက်ျားအဆိုတော်ဆိုလို့ ဘယ်ဖြစ်မှာ လဲ၊ ဘယ်သူမှ တိုက်ပုံ ပုဆိုး ဝတ်လာတာမှ မဟုတ်တာ၊ ဘောင်းဘီရှည်ကြီးဝတ်ပြီး အခါတော်ပေးလို့ ဘယ်သင့်တော်မှာ လဲ’

‘ချွန်းမှ ချွန်းတဲ့ ကွယ်၊ ပြောမရဘူး ဖြစ်နေတယ်’

‘ကျွန်တော် လာဆိုပေးပါ့မယ်၊ ရိုးရိုးသီချင်းပဲ၊ များများ လေး ဆိုပေးမယ်၊ ကျေနပ်ပါလို့ ’

ကျွန်တော် အဆိုတော်ဖြစ်ပြီ မမရေ။ ဟိုလူက လာဆိုပါ၊ သည် လူက လာဆိုပါနဲ့ ၊ မမ... တီဗီ မှာ ရော ကျွန်တော့်သီချင်းကို နားထောင်ရဲ့လား...။ မမမြင်ချင်တယ်ဆို။ အမျိုးသား ကဇာတ်ရုံမှာ ဆိုတုန်းက ရှေ့

ဆုံးတန်းမှာ မမ မျက်နှာ ငွေလရွှင်ပျပျကို ကျွန်တော် ရှာပါတယ် မမရယ်။

‘ချွန်းက ဆန်းဒေးဆိုချင်တာလား၊ ဖြစ်တယ်လေ’

ကိုယ် နာမည်မကြီးခင်က နာမည်ကြီး အဆိုတော်က အရေးကြီး၍ ကိုယ့်သီချင်းကို တီးဖို့ ၊ ကိုယ့်ရက်ချိန်းကို ဖျက်ပေးခဲ့ရသည် ။ ကိုယ်နာမည်ကြီးလာတော့၊ ကိုယ်ဆိုဖို့ သူများ ရက်ချိန်းကို သွားဖျက်နေကြပြန်ပြီ။ အလွှာဆိုတာ နေရာတိုင်းမှာ ရှိနေခဲ့တာပဲနော်။ အနုပညာလောကမှာ ၊ ပြင်ပ လောကမှာ ၊ ဒီကွာခြားမှုတွေကို အကောင်းဆုံး ကော်တစ်မျိုးတီထွင်၍ ဆွဲစေ့ ပေးချင်မိပါ၏။

မမရေ... ကျွန်တော် တရားနဲ့ တောင် ဖြေတတ်နေပြီ။ ကျွန်တော့်မှာ ရင့်ကျက်မှုတွေနဲ့ အရေခွံ လည်း ထူလာခဲ့ပြီ။ မမ ဖြစ်စေချင်သလို အဆိုတော်လည်း ဖြစ်လာပါရဲ့ ။ စီးရီးလည်း ပေါက်ပါပြီ။ ဒါပေမဲ့ ကျွန်တော် စီးတဲ့ ပါဂျရီးဟာ မမတို့ အိမ်က ဖိနပ်ချွတ်တစ်ထောင်စာပဲ ရှိနေသေးတယ်နော်။

တကယ်တော့ ချွန်းဆိုတဲ့ မနူးမနပ် ကောင်လေးဟာ....

အခန်း(၁)

ရန်ကုန်မြို့မှာ ကားတွေ သည် လောက်ပေါများ တာ ခုမှ သိရတော့သည်။ ။ ပြောမယ့် ကြုံမှ သိ ဆိုရသလိုလား။ များ လိုက်တဲ့ ကားတွေ။ တန်းစီပြီး ရွှေရုံ ရွှေနေကြသည်။ ။ ဟိုမီးပွိုင့်မှာ တုန်းက ရပ်ထားသည့် ကားတန်းကြီးကို ရေတွက်ကြည့်ကာ တစ်စီး၊ နှစ်စီး၊ သုံးစီး၊ အစီးသုံးဆယ်၊ အစီး လေးဆယ့်တစ်၊ လေးဆယ့်နှစ်။

လေးဆယ့်နှစ် နံပါတ်မြောက်က ကားကို ပျံ့လေး။ ဘောလုံးဘာသာပဲ မြင်ရတော့ပြီး နောက်မှာ ရှိနေသေးပေမယ့် ရေတွက်လို့ မရတော့ပါ။

‘အဲဒီလောက် တန်းစီနေတဲ့ ကားတွေထဲက အစုတ်ဆုံး တစ်စီးလောက် ပိုင်ရရင် တော်ပါပြီ ကွာ’

တမ်းတမ်းမွတ်မွတ် ဆွဲဆွဲငင်ငင် ပြောပြီး ပခုံးနှစ်ဖက်ကို စုံတွန့်ပစ်လိုက်သည်။ ။ စင်စစ် ဒီအပြုအမူကို ‘ချွန်း’လုပ်တတ်ခဲ့သည် မဟုတ်ပါ။ ဗွီဒီယိုရုံမှာ အင်္ဂလိပ်ကား ဝင်ကြည့်စဉ်က အင်္ဂလိပ်မင်းသားတွေ၊ မင်းသမီးတွေ၊ နာမည်တွေလည်း ချွန်း မသိပါ။ စကားပြောပုံတွေက မြန်မာ မျက်စိနှင့်ကျတော့ ‘ပျာကလပ်စိန်’တွေ။ စကားပြောလျှင် မျက်လုံးပြူးလားပြူးရဲ့ ။ ခေါင်းခါလား ခါရဲ့ ။ ပခုံးတွန့်ပြီး လက်ဝါးနှစ်ဖက်ဖြင့် ဖြန့်ကြသည်။ ။ ချွန်း မျက်စိထဲမှာ တော်တော်ကြီးမှာ ပေါ့ပျက်ပျက်နိုင်၏

ဒီကြားထဲ ဇာတ်လိုက်မင်းသမီး လွမ်းပုံက မျက်ရည်ပေါက်ကြီး စီးကျတာကိုပဲ ရှက်ယောင် ကားနှင့် သုတ်ပစ်သည် ။ မသနားလိုက်တာ။ ဘယ်လိုမှ ခံစားမှု မရရှိနိုင်ပါ။ ပိုက်ဆံလေးကျပ် အဆုံးခံပြီး ရုံထဲမှ ပြန်ထွက်လာခဲ့ရသည် ။ ပိုက်ဆံလေးကျပ် နှမြောလှပါ၏။ ကုန်သွားပြီး ဖြစ်သည့် လေးကျပ်နှင့်တန်သော ကျေနပ်တင်းတိမ်မှုကို မရခဲ့သည့် အတူတူ လေးကျပ်တန်တစ်ခုခုတော့ ရအောင်ယူမှ ဟု ဆုံးဖြတ်သည် ။

ပခုံးစုံတွန့်။

ပေါ့ပျက်လွန်းသည် မို့ အမြင်ကတ်စရာပေမယ့် လောကကြီးကို ပြက်ရယ်ပြုကာ ထိမထင်ရာတော့ ရောက်သည် ဟု ချွန်း တွေးသည် ။ ယူလိုက်ပြီ။ လေးကျပ်တန် အမူအရာပဲ။ လေးကျပ်တန်အောင် မကြာခဏ သုံးပေးမှ ဖြစ်သည် ။ စိတ်ညစ်လည်း တွန့်၊ စိတ်ရှုပ်လည်း တွန့်၊ ဘာမှ မဖြစ်လည်း တွန့်၊ အလကားနေရင်း တွန့်၊ တွန့်ရင်းက အကျင့်ပါသွားရပြီ။ ဘာမှ မဖြစ်လည်း တွန့်၊ အလကားနေရင်းတွန့် အဆင့်ရောက်နေမှ ဒီလောက်များ တဲ့ ကားတွေထဲက အစုတ်ဆုံး တစ်စီးတောင် ကိုယ်မပိုင်တာဟု ပခုံး စုံတွန့်လိုက်ရုံပဲရှိသည် ။

ဘယ်သူတွေ ဘာပြောမလဲ။

မတွန့်ရ တားမလား။ ချွန်းမှာ ပြန်ပြောဖို့ စကားတစ်ခွန်းရှိသည် ။ ကိုယ့်ဘာသာ ကိုယ်တွန့် တာ၊ ဘာဖြစ်လဲ... ဘာဖြစ်လဲ။

‘စိတ်ညစ်တယ်၊ စိတ်ရှုပ်တယ်၊ လောက်ဘကြီးကို မကျေနပ်ဘူးကွ’

ချွန်း ဆိုတာ လမ်းပေါ်က ကောင်လေး။

မိဘမဲ့၊ ဥစ္စာမဲ့ တစ်ကောင်ကြွက် ကောင်လေး။

တစ်ကောင်ကြွက် ဆိုသည့်စကားက ချွန်းအတွက် ပို၍ အံဝင်ခွင်ကျ ဖြစ်သည်။ ကွက်တိ ဝင်၏။ ဘာဖြစ်လို့ လဲဆိုတော့ ချွန်းက နာမည်နှင့် လိုက်အောင် စုတ်ချွန်းချွတ်လေး။ ကြွက်စုတ်လေး တစ်ကောင်လို နှုတ် သီး၊ ချွန်းချွန်းလေးနှင့် ချွန်းကို ‘တစ်ကောင်ကြွက်’ဟု ပြောလျှင် အခြား မိဘမဲ့တွေထက်ပို၍ ချွန်းနှင့်မူ အံဝင်ခွင်ကျ အဖြစ်ဆုံး၊ အလိုက်ဖက်ဆုံး ဖြစ်နေရတော့သည်။

အမေယောက်ျားကြီးက...

‘နာမည်က ချွန်း၊ လူက စုတ်ချွန်းချွန်း၊ ကြွက်စုတ်နှုတ်သီးနဲ့ နင့်သား ငါးဖယ်တုံးကို ဘယ်နေရာ သွားသုံးရမလဲ’တဲ့။

တောက်... အပြောခံရတာ နာတယ်ကွာ။

အဖေကကျတော့...

‘နားရွက်လေး ချွန်ချွန်၊ နှာတံချွန်ချွန်၊ မေးချွန်ချွန် မျက်နှာလေးနဲ့ ၊ ငါ့သားက ချောလိုက်တာ ’တဲ့။

အဖေရာ အဲဒီလို သဘောပေါက်ရင်လည်း လူပြော သူပြော လွတ် အောင် ‘ချွန်’လို့ မှ ညှိခဲ့ပါ တော့လား။ ‘ချွန်’မှ ညှိခဲ့ပြန်ရင်လည်း နာမည် သာ ချွန်ပြီး လူက ဘယ်နေရာမှ မချွန်လို့ အပြောခံ ရဦးမှာ ပါပဲ။

ကျွတ်... လောကကြီးကွာ နေရတာ မပျော်လိုက်တာ။ လောကဆို တာ ဘာကောင်လဲ၊ ရုပ်ရှိလား၊ နာမ်ရှိလား။ မိုက်ချင်ရင် ထွက်ခဲ့။ ‘မေဂါ ရီကစ်’ကလေးနဲ့ နှစ်ချက်ဆင့် ကန်ထည့်လိုက်မယ်။ မတရားဘူးကွာ ဟေ့ကောင်... လောက၊ မင်းရင်ခွင်ထဲမှာ ငါ့ကို အသုံးမကျတဲ့ ကောင် ဖြစ်အောင် ဖန်တီးထားတာလဲ...

ငါက အသုံးကျချင်တယ်၊ ငါ ကြိုးစားချင်တဲ့ ကောင်ပါ လောကကြီး

ရယ်။

ရန်ကုန်မြို့ကြီးရောက်လို့ မှ ရွှေတိဂုံဘုရားကြီးကို အလျင်
ဦးမခိုက်ဖြစ်လျှင် စုတ်ချွန်းချွန်း ကြွက်တစ်ကောင် မိုက်မဲလွန်းရာ ကျမ
ယ်။ ရွှေတိဂုံဘုရား ရင်ပြင်တော်ပေါ်သို့ တက်ခဲ့၏။ ကြားဖူးနားဝကြော
င့် လက်ျာရစ်ပတ်သည် ၊ အောင်မြေကို တွေ့သည် ။ လူတွေ လူတွေ...
အောင်မြေကို နင်းနေလိုက်ကြတာ။ အောင်မြေနေရာကြီး
တစ်ခွင်လုံးမှာ ခြေချစရာမရှိအောင် ကျပ်သိပ်ပြုတ်နေ၏။ ဘာတွေကို
အောင်မြင်ချင်လို့ ဒီလောက် နင်းနေကြသည် မသိ။ သူတို့ ကို ချွန်း
စိုက်ကြည့်လိုက်သည် ။

အားလုံးလိုလို...

ဝတ်နိုင်စားနိုင်ကြသည် ။ ယောက်ျားတွေကလည်း ဝတ်ကောင်းစား
လှနှင့်။ မိန်းမတွေဆို လည်း ရွှေတွဲလွဲ ငွေတွဲလွဲ၊ ဒါ အထိုက်အလျောက်
အောင်မြင်ပြီးသား မဟုတ်ဘူး လား။ ချွန်း ကိုယ့်ကိုယ်ကို ငုံ့ကြည့်သည်
။

ရုပ်အင်္ကျီက ဂျင်းကွက်ဟု ခေါ်၏။ လက်ပြတ်ဆိုတာ ချိုင်းကစလို့ လ
က်ထွက်လာတော့တာ။ အဲသည် ပုံ ခုတလော ခေတ်စားသည် ။ ရုပ်ရှင်မ
င်းသားတစ်ယောက် ဝတ်ပြလိုက်ကတည်းက လက်မောင်း
နည်းနည်းပါးပါးဝတဲ့ ကောင်တွေ လိုက်ဝတ်နေကြသည် ။ ချွန်းကတော့
ဟောင်းလွန်း လို့ ကို စုတ်ကျသွားခဲ့တာပါ။ လှချင်လွန်းလို့
အကောင်းကြီးကို ဆုတ်ချလိုက်တာ မဟုတ်ရရိုး အမှန်ပါ။

ဒီအင်္ကျီ အစကတည်းက ဖျာပုံထည်။ လမ်းဘေးမှာ ဖျာနှင့်ပုံရောင်း
လို့ တဲ့ ။ စင်စစ် ဖျာတောင် မခင်းနိုင်ပါ။ ဖျာက ဈေးကြီးသည် ။ ပေညစ်
သွားလျှင် လျှော်လို့ မရ။ တွက်သားမကိုက်။ ပလတ်စတစ် ခပ်ထူထူအ

ဆင်နှင့်ဟာတွေ ခင်းပြီးရောင်းတာ ရွံပေလည်း ရေဆေးလိုက်လို့ ရသည့် အခင်းမျိုး၊ ဖျာပုံအစား ပလတ်စတစ်ပုံဟု ခေါ်မှ ပိုမှန်မှာ ။ တချို့က လေဘေးတဲ့ ။ ရခိုင်ပြည်ကို လေမုန်တိုင်း ဝင်စဉ်က နိုင်ငံခြားသားတွေက ကူညီပံ့ပိုးသည့် အဝတ်အထည်တွေ လေဘေးဒုက္ခသည် တွေဆီပဲ မရောက်လို့ လား။ ရောက်ပြီးမှ ပြန်ထွက် လာလေသလား။ အဲဒီ အဝတ်တွေတဲ့ ။ ရခိုင် လေဘေးကို ချွန်း မမီလိုက်ပါ။ သိလည်း မသိ။ မွေးပြီးပြီဆိုလျှင်တောင် ဘာမှ မသိ နားမလည်သေးသည့် ကလေးဘဝပဲ ရှိဦးမည်။

လေဘေး အဝတ်အထည်တွေက ခုထက်ထိ နှစ်ပေါင်းများစွာ ရှိတုန်းတဲ့ လား။

ထားပါ။ နာမည်က အရေးမကြီးပါ။ စင်စစ် လမ်းဘေးမှာ ပုံရောင်းသည့် အဟောင်းထည် တွေပဲ ဖြစ်သည် ။ ငယ်ကတည်းက အဟောင်း။ ကိုယ့်ဆီကို အဝတ်အသစ်အဖြစ် ရောက်လာကတည်းက ခပ်ရိရိမို့ မကြာမီမှာ လက်မောင်းရင်းက စုတ်ကျသွားသည် ။ ကုတ်ပိုးက စုတ်ကျသွားသည် ။ ကုတ်ပိုးစုတ်ကိုတော့ ဒီအတိုင်းထားလို့ မရပါ။ ပြန်ဆက်၊ ပြန်ချုပ် ကော်လာနှင့် ခပ်ကွယ်ကွယ်မို့ မမြင်ရပါ။ မြင်လည်း ချွန်းဆိုသည့်ကောင်က ဒါမျိုးမှာ အရှက်မရှိပါ။

ကိုယ့်ဘာသာစုတ်တာ ဘာဖြစ်လဲ၊ ဘာဖြစ်လဲ။

လက်မောင်းရင်း အစုတ်ကိုတော့ ‘စတိုင်လ်’သဘောထားကာ ပြန်မဆက်ဖြစ်တော့။ မမိုက် လား။ ဘောင်းဘီက ဂျင်းသားစစ်စစ်ကြီးမို့ ချွန်းရဲ့ ဝတ်စုံက ခေတ်ရှေ့တောင် ပြေးချင်ချင်။ ဘောင်းဘီလည်း တော်တော်လေး ဆွေးမြည့်မှ ချွန်းဆီ ရောက်လာတာပေမယ့် ‘အစုတ်ပလတ် ဖက်ရှင်’ထွန်းကားချိန်မှာ ချွန်း ဒီဇိုင်းက ဗွီဒီယိုမင်းသား လုပ်လို့ တောင်

ရသည်။ ။

သို့ပေမယ့်...

ချွန်း ခံစားမိတာက ချွန်းသည် ဝတ်ကောင်းစားလှနှင့် မဟုတ်ပါ။ ဝတ်နိုင် စားနိုင်သူ မဟုတ်ပါ။ အောင်မြေကို အလှအယက်နင်းနေကြသူတွေ ချွန်းထက် တစ်နည်းမဟုတ်တစ်နည်း၊ တစ်နေရာရာမှာ တော့ ပို၍ အောင်မြင်ထားကြသူတွေချည်းပဲ ဖြစ်ပါလိမ့်မည်။ အမှန်တကယ် အောင်မြေနင်းဖို့ လိုနေတာက ချွန်းပါ။ သို့ပေမယ့် ချွန်းအတွက် နေရာမကျန်။ ထားတော့။ ချွန်းဆိုသည့် စုတ်ချွန်းချွန်းကောင်က လောလောဆယ်မှာ ဘယ်လိုမှ ကံမကောင်းနိုင်သည့် ‘မဟာကံဆိုးရှင်’မို့ အောင်မြေနင်းလျှင် တောင် အောင်မြင်ဖို့ မလွယ်သည့်ကောင်။ နင်းဖို့ ဘာလို့ ကြိုးစားတော့မလဲ။

ဟော...

ချွန်း တော်တော်ကြည်ညိုသွားမိသည် ။ ဦးလေးကြီးတစ်ယောက်။ စင်စစ်မှာ တော့ ဖခင် အရွယ်မှာ တော့ ဖခင်အရွယ်ပါ။ တန်ဆောင်းတစ်ခုထဲမှာ တင်ပျဉ်ခွေ၍ ပုတီးစိပ်နေ၏။ သူ့အဝတ်အစားတွေက တစ်ပတ် နွမ်းလိုလို၊ ရေချပြီးသားတွေပေမယ့် အသစ်တုန်းက တော်တော်စျေးကြီးကြ မှာ သေချာသည် ။ ရုပ်ရည်က သန့်ပြန့်ကြည်စင်ပြီး ငြိမ်းချမ်းနေသည် ။ အညိုဘက်သို့ လှသည့် အသားအရောင်က ဝင်းစိုနေသည် ။ နှစ်လိုဖွယ် မျက်နှာထားရှိ၏။ လက်ရှိပုံစံမှာ လောဘ၊ ဒေါသ၊ မောဟ ကင်းနေသည် ။ အဖေသာရှိလျှင် အဲသည် လိုပုံစံမျိုးဖြစ်မှာ ။ အဲဒီလိုပဲ ပုတီးတကိုင် ကိုင်နှင့်ရှိမှာ ဟု တွေး ဖြစ်၏။

‘ချွန်းကလေး’ဟု ခေါ်တတ်သည့် အဖေ။

အဖေကွယ်လွန်ခဲ့တာ ရှစ်နှစ် ကြာခဲ့ပြီ။ အမေကွယ်ကွယ်တာက ရှစ်

ရက်ပဲ ရှိသေးသည် ။ ရှစ်ရက်ကြာ ပူပူနွေးနွေး အမေထက် ရှစ်နှစ်ကြာ အဖေ့ကို ပို၍ တမ်းတ၏။ အမေ့ကို တမ်းတတာက ရှစ်ရက်ပဲ ရှိသေးသည် ။ အဖေ့ကို တမ်းတခဲ့တာ ရှစ်နှစ်တိတိ။ နေ့စဉ်ရက်စက်မို့ အလေ့အကျင့် တစ်ခုလည်း စွဲမြဲခဲ့ပြီ။ အဖေသာရှိလျှင် ဒီနေ့ ချွန်းရဲ့ ပုံစံဟာ ဘယ်လိုရှိနေမလဲ။ အမေ့ထက် အသက် တော်တော်ပိုကြီးသည့်အဖေက မကွယ်လွန်မီအချိန်မှာ စိပ်ပုတီးကလေး တကိုင်ကိုင် လုပ်တတ်ခဲ့ပြီ။

‘ကိုယ့်နောက်ပါဖို့ ’

ဆိုသည့်စကားကို သက်တူရွယ်တူတွေကြားမှာ ပြောတတ်လာခဲ့ပြီ။ အဖေက အိမ်ထောင်ပြု နောက်ကျသည် မို့ အဖေ အရွယ်လွန်ချင်သည့် အချိန်မှာ ချွန်းက ကလေးပဲ ရှိသေးသည် ။ အမေ ကတော့ ငယ်သေး၏။

‘အဖေ တော်ချင်လိုက်တာ’

ချွန်း ကျိတ်၍ တမ်းတ၏။ အဲဒီမှာ ထိုင်ပြီး စိပ်ပုတီး စိပ်နေသည့် ပုဂ္ဂိုလ်ကြီးကို အဖေ တော်ရလျှင် ချွန်း ခုလို အားငယ်ကြေကွဲနေဖို့ မရှိ၊ ချွန်းမှာ အဖေမရှိ၊ အမေ မရှိ၊ ဆွေမျိုးမရှိ၊ ရှိတော့ ရှိသည် ပေါ့လေ။ ချွန်းကို ဘယ်ဆွေ ဘယ်မျိုးကမှ ကျွမ်းကျွမ်းဝင်ဝင်မရှိ။ ရှိလျှင် အိမ်ပေါ် တင်ကျွေးထားရမှာ စိုးကြပါလိမ့်မည်။ ဒါလည်း လောက သဘာဝတရားပါပဲ ။ ခုခေတ်ကြီးမှာ ကိုယ့်မိသားစုအတွက်သာ ရုန်းကန်လှုပ်ရှားနေကြသူတွေ၊ လူပိုတစ်ယောက်စရိတ်ကို ကြောက်ကြ မည်ပေါ့။ သူတို့ ဘက်က တရားပါသည် ။ ချွန်းမှာ နေစရာမရှိသလို စားစရာလည်း မရှိ။

နေဖို့ စားဖို့ ဆိုတာက ပိုက်ဆံရှိမှ ဖြစ်မည်ကိစ္စ။ ပိုက်ဆံမှ ချွန်းမှာ မရှိ။ ပိုက်ဆံဆိုတာ မြေကြီး ထဲက မထွက်ပါ။ အလုပ်လုပ်မှ ရမည်။ ချွန်းမှာ အလုပ်မရှိ။ ချွန်း အလုပ်လုပ်ချင်ပါသည် ။ ဘာအလုပ် ပဲ လုပ်ရလုပ်ရ။ အလုပ်မရွေးလျှင် အလုပ်မရှားဆိုသည့် စကားသာ တကယ်မှန်လျှင်

ချွန်း အလုပ် ရမည်ပေါ့။

‘ဪ...’

ဦးလေးကြီး ပုတီးပတ် ပြည့်သွားသည် ။ ပုတီးစိပ် နားလိုက်၏။ မျက်စိကိုဖွင့်၍ ဘေးဘီ ကြည့်သည် ။ မိမိကို စူးစိုက်ကြည့်နေသည့် ချွန်းကို တွေ့သည် မို့ ဘာရယ်မဟုတ်၊ ဪ... ဟု ဆို၏။

‘ဦးလေးကြီး တစ်ယောက်တည်းလား’

‘အေးကွဲ့’

နှစ်လိုဖွယ်အပြုံးကို ချွန်း ရသည် ။

‘မင်းလည်း တစ်ယောက်တည်းပဲလား’

‘ဟုတ်ကဲ့’

‘ကောင်းတယ်၊ တိုက်ကြိုတိုက်ကြားမှာ တုတ်ထိုးပြီး ဘဝကူးကြမယ့် အစား၊ ဘုရားသွား ကျောင်းတက်တာ ကောင်းတာပေါ့’

‘ဦးလေးကြီးကလည်း တုတ်ထိုးတာ သိတယ်လား’

‘ဟ... မင်းတို့ အရွယ်ကို ကျော်ဖြတ်ပြီးမှ ဒီအရွယ်ရောက်တာပဲ’

ချွန်း ရယ်လိုက်သည် ။

‘ပြီးတော့ သားတွေရှိတယ်၊ အရွယ်စုံပဲ၊ စကားစုံ ကြားဖူးတာပေါ့’

ခုမှ မြင်ဖူးတွေ့ဖူးသော စုတ်ပြတ်ပြတ် ကောင်လေးကို လက်ခံပြောသည့်လူကြီးကို ချွန်း အံ့လည်း ဩ၏။

‘ဦးလေးကြီးက လူတန်းစားမရွေးဘူး ထင်တယ်နော်’

‘ဘာကို ဆိုလိုချင်တာလဲ’

ကျွန်တော့်လို စုတ်တီးစုတ်ချာကောင်ကို စကားလက်ဆုံ ပြောပေး
နေလို့ ပါ’

‘ဪ... ဒါလား၊ ဒါတော့ ပြောရတာပေါ့၊ လောကမှာ လူတန်းစား
က မျိုးစုံရှိတာပဲ၊ အကျိုးပေးခြင်းမှ မတူကြတာ’

‘ကျွန်တော်က အကျိုးပေးဆိုးတယ်’

‘ဖြစ်နိုင်ပါတယ်’

‘ကျွန်တော် အလုပ်တစ်ခုခု လုပ်ချင်ပါတယ် ဦးလေးကြီး၊ အမြဲမဟု
တ်တောင် ခဏဖြစ်ဖြစ်၊ ဥပမာ... ဦးလေးကြီးမှာ ကားပါလာရင် ကျွန်
တော် သုတ်ပေးချင်ပါတယ်။ ဦးလေးကြီးခြံမှာ မြက်တွေဘာတွေ ရှည်
နေရင်လည်း သုတ်ပေးချင်ပါတယ်’

‘စိတ်ဓာတ်လေးကတော့ မဆိုးပါဘူး၊ ဒါပေမဲ့ ဦးလေးကြီးမှာ ယဉ်
မောင်းပါလာပါတယ်၊ ခုလောက်ဆို ဦးလေးကြီးကို စောင့်ရင်း၊ သူ...
ကားသုတ်နေမှာ ပေါ့၊ အိမ်မှာ လည်း မာလီ ဥယျာဉ်မှူးပေါ့ ရှိတယ်၊ မြ
က်ကိုလည်း ဓားနဲ့ သုတ်တာမှ မဟုတ်တာ၊ စက်နဲ့ ရိတ်တော့ ရှည်တယ်ပဲ
မရှိပါဘူး’

‘တခြားတစ်ခုခု လုပ်စရာမရှိနိုင်ဘူးလား ခင်ဗျာ’

‘အိမ်မှာ အလုပ်သမားလိုနေတဲ့ အိမ်တွေရှိမှာ ပါ၊ အလုပ်လုပ်ချင်နေ
တဲ့ သူတွေလည်း ရှိတယ်၊ မတိုက်ဆိုင်ကြဘူး ဖြစ်နေတာနဲ့ အဆင်မပြေ
ဖြစ်နေကြမှာ ခက်တာပဲ’

‘ကျွန်တော်က နယ်ကနေ တက်လာတာ’

‘ဗုဒ္ဓဘာသာ မြန်မာယောက်ျားလေး တစ်ယောက်အတွက်တော့ ယာ
ယီတည်းခိုနိုင်တဲ့ ဖရီးအင်း (Free Inn) တွေ ရှိပါတယ်’

‘ဖရီးအင်းဆိုတာ ဘာလဲ ဦးလေးကြီး’

‘အခမဲ့ တည်းခို နေထိုင်စားသောက်နိုင်တဲ့ နေရာပေါ့’

‘ဘယ်မှာ လဲ ဦးလေးကြီး၊ ပိုက်ဆံမပေးရဘူးလား’

‘ပါရင်လည်း လှူပေါ့၊ မပါရင်လည်း မလှူနဲ့ ၊ ဘုန်းကြီးကျောင်းတွေ
လေ’

‘ခင်ဗျာ...’

‘နိုင်ငံခြားက ခရီးသည် တွေလာရင်တော့ ဧရပ်ပေါ်တင်ပေးလို့ ဘယ်ရမလဲကွ၊ သူတို့ ဆီက ဒေါ်လာလည်း ရအောင် ယူမှ ဖြစ်မှာ ဆိုတော့ သူတို့ အတွက်တော့ ဟိုတယ်တွေ ဆောက်မှ ကို ဖြစ်မယ်၊ မင်းကတော့ ဘုန်းကြီးကျောင်းမှာ တည်း’

‘ဘယ်ကျောင်းမှာ တည်းရင် ရနိုင်ပါလဲ ဦးလေးကြီး’

‘စာသင်တိုက်တွေဆို ပိုကောင်းမယ်၊ သံဃာဦးရေများ တော့ လူတစ်ယောက်စာ ထမင်းဟာ ချောင်ချောင်ပိုနိုင်တယ်’

‘ကျွန်တော် ဘယ်စာသင်တိုက်ကိုသွားရင် ကောင်းမလဲ ဟင်’

‘ဒီထိတော့ အချောင်မလိုက်နဲ့ လေ၊ ကိုယ့်ခြေထောက်ကိုယ်အားကိုးပြီး ရောက်အောင်သွား၊ မျက်စိအားကိုးနဲ့ တွေ့အောင်ရှာ၊ မင်းမှာ ပါးစပ်ပါတာပဲ ဘုန်းကြီးသနားအောင် လျှောက်ထား၊ ကရုဏာရှင်တွေပဲ၊ လွယ်လွယ်နဲ့ ကြွေပါတယ်’

ချွန်း... ရယ်လိုက်မိပြန်၏။

‘ကျေးဇူးတင်ပါတယ် ဦးလေးကြီး’

‘ရပါတယ်ကွာ... ငါ့ဆီက ဘာမှ ပွန်းပဲ့သွားတာမှ မဟုတ်တာ နေဝင်

ဖို့ လည်း အများကြီး လိုပါသေးတယ်။ မင်းအိပ်ဖို့ အချိန်ထိ ကြားထဲမှာ အချိန်တွေ အများကြီး ရှိသေးတယ်။ ဒီတော့... ဗိုက်လေး ဘာလေး ဖြည့်ပြီးရင် ကြံတောသချိုင်းသွားပါလား’

‘ခင်ဗျာ...’

‘ဒီနေ့... ရုပ်ရှင်ထဲက သရုပ်ဆောင်တစ်ယောက် အသုဘချမယ်ကွ၊ ဒီခေတ်မင်းသား မင်းသမီးပေါက်စ၊ လျှမ်းလျှမ်းတောက်တွေ အကုန် လာပို့မှာ ၊ ကြည့်ရတာပေါ့’

‘ဦးလေးကြီးရော အဲဒီသွားမလို့ လား’

‘ဘာလို့ သွားရမှာ လဲ၊ မင်းက နယ်ကတက်လာတာဆိုလို့ အကြံပေး တာ’

‘ဟုတ်သားပဲ၊ ကျေးဇူးတင်ပါတယ် ဦးလေးကြီး၊ ကျွန်တော် ကြည့်ချင်ပါတယ်’

‘စိတ်ရဲ့ ထွက်ပေါက်ပေါ့၊ မင်းကြည့်ရတာ စိတ်ညစ်စိတ်ရှုပ်နေပုံရ တယ်၊ ထင်ရာတွေ လျှောက်မလုပ်ဘဲ သချိုင်းသွားပြီး မင်းသမီးတွေ ကြည့်ပစ်လိုက်ပေါ့ကွာ’

‘အရမ်းကောင်းတဲ့ အကြံဉာဏ်ပါပဲ’

‘ကဲ... ကဲ... သွား’

ချွန်းက ထွက်လာခဲ့ဖို့ ကိုယ်ကိုအလှည့်မှာ ‘ဟေ့... ဟေ့ နေဦး’ဟု လှမ်းခေါ်၏။

‘မင်းမျက်နှာမျိုး ငါတစ်နေရာရာမှာ တွေ့ဖူးသလိုပဲ’

‘ကျွန်တော့်ကိုလား’

‘မင်းကို မဟုတ်ဘူး ၊ မင်းမျက်နှာမျိုး၊ မင်းက ဘယ်သူဘယ်ဝါ သား သမီးလဲကွ’

ချွန်းက ပခုံးကို စုံတွန့်လိုက်သည် ။ ဟက်ခနဲ ရယ်၏။ ဦးလေးကြီး မျက်နှာက စိတ်ပျက်သွား ပုံရသည် ။ ဒီလို ပေါ့ပြက်ပြက် အမူအရာမျိုးကို လူကြီးသူမက ဘယ်ကြိုက်ပါ့မလဲ။

အဖေ့နာမည်ကို အလျင်ပြောပြလိုက်သည် ။

‘ဆုံးတာ ရှစ်ရက်ပဲ ရှိသေးတယ်’

‘ဪ...’

အဖေ့နာမည်ကို ထပ်ပြောပြလိုက်သည် ။

‘ဆုံးတာ ရှစ်နှစ် ရှိသွားပြီ’

‘ဟုတ်လား’

‘ကျွန်တော့်မိဘတွေကို သိလား ဦးလေးကြီး’

ဦးလေးကြီး ခေါင်းခါလေ၏။

‘အေး... အေး... သွားတော့’

ဒုတိယအကြိမ် ပြောင်ပြောင်တင်းတင်း နှင်ထုတ်ပြီမို့ ချွန်း ရယ်ရှိန်ဖြင့် ထွက်လာခဲ့သည် ။ ဪ... ဦးလေးကြီး ဦးလေးကြီး။ စိတ် ကောင်းပုံတော့ ရသည် ။ သို့ပေမယ့် ချွန်းကို နည်းနည်းပါးပါး လန့်ပုံရ သည် ။ ဟုတ်သားပဲ။ ချွန်းဟာ လူဆိုးမှန်းမသိ၊ လူကောင်းမှန်းမသိ။ သူ ဘယ်မှာ အကပ်ခံဝံ့ပါ့မလဲ။ တွေ့တွေ့ချင်း ဆောက်နှင့် မထွင်းဘဲ ရဲတင်းနှင့် ခုတ်သလို၊ ချွန်းကလည်း အလုပ်တောင်းမိပေတာကိုး။ ငတ် တစ်လှည့် ပြတ်တစ်လှည့်၊ ငမဲ့ချောလို မထင်မှတ် တော့မှာ ပေါ့။ ငတ်တ

စ်လှည့် ပြတ်တစ်လှည့်ဆိုတာမျိုးက ငတ်တာရယ်၊ ပြတ်တာရယ် နှစ်ခုပဲ ရှိပြီး၊ စားတစ်လှည့်၊ ရတစ်လှည့်မှ မရှိတာ။ ထမင်းတစ်နပ်စာအတွက် လူရိုက်ပြီး ပိုက်ဆံလုချင် လုသွားနိုင်တာ။

ဦးလေးကြီး မမှားပါဘူး ခင်ဗျာ။

‘အဲဒီကားအရောင်က ဘိတဲ့ ၊ ငါတို့ က ငါတို့ စခန်းချတဲ့ နေရာကို သိလို့ ခေါ်တာ၊ အဲဒီကား ရောင်ကလည်း ဘိတဲ့ ’

‘ဒီအရောင်က ပိုစီးလို့ ကောင်းလို့ နေမှာ ပေါ့၊ စခန်းချလို့ ကောင်းတဲ့ အရောင်မို့ ဘိခေါ်တာ နေမှာ ပေါ့’

‘မသိဘူး’

ချွန်း ရယ်ပစ်လိုက်တော့ ချာတိတ်နှစ်ကောင်က လှည့်ကြည့်သည် ။ ခပ်တည်တည်တွေ။

‘ဘာရယ်တာလဲ’

‘တို့ တိုင်းပြည်မှာ ရယ်ခွန်မှ မရှိတာ၊ မည်သူမဆို လွတ်လပ်စွာ ရယ် နိုင်ကြတာပဲ ရယ်တာ ပိုက်ဆံမကုန်ဘူး’

‘ဟာ... ဘာတွေလာပြောနေတာလဲ’

‘မြန်မာစကားတွေပါကွာ၊ မင်းတို့ ပြောတဲ့ စကားပဲ’

‘ဒိုက်တဲလား၊ ဂြိုဟ်မင်းလား မသိဘူး’

‘လူသားစစ်စစ်ပါကွာ၊ နာမည်တောင် ရှိသေးတယ်’

‘ချွန်းကလေးတဲ့’

ချာတိတ်ကလေးနှစ်ကောင် တစ်ယောက်မျက်နှာ တစ်ယောက်ကြည့်ကြသည်။ မျက်စိတွေ ပစ်၊ မျက်လုံးတွေပြူးနှင့် သူတို့ ကိုယ်သူတို့ မာဖီးယား ဂိုဏ်းခေါင်းဆောင်းကြီးတွေ ထင်နေကြလား မသိပါ။

‘ဒီကားတွေ ကျွန်တော်တို့ စောင့်နေတာ၊ ရှယ်ယာလာခဲ့လို့ တော့ မရဘူး၊ ကိုယ့်အပိုင်နဲ့ ကိုယ်’

‘ပုဂ္ဂလိက’

‘ဗုဒ္ဓေါ...’

ကောင်လေးတွေ ဆယ်နှစ် ဆယ့်သုံးအရွယ်လောက်စီ ရှိကြဦးမည် ထင်သည်။ ပုဂ္ဂလိက ယာဉ် စောင့်ရှောက် ထိန်းသိမ်းရေး လုပ်ငန်းရှင်ကလေးများ ပေကိုး။

‘ရန်ကုန်မြို့မှာ လုပ်စားတတ်ရင် အလုပ်တွေ ပေါလွန်းလို့’တဲ့။

ကိုပိန့်စကားတော့ မှန်ပြီထင်သည်။ ချွန်းအမေ မနေ့ကပဲ ရက်လည်တော့ အဲဒီနေ့မှာပဲ ချွန်း အိမ်ပေါ်က ဆင်းရသည်။

‘ဒါက ဒီကလေးတွေထိန်းဖို့ နောက်မိန်းမ ထပ်ယူရဦးမှာ။ နောက်မိန်းမဆိုကတည်းက ခပ်ငယ်ငယ်တည်းကပဲ ဖြစ်မှာ ဆိုတော့ မင်းကလည်း နှစ်ဆယ်၊ မဖြစ်ဘူး၊ မင်း ဒီနေ့ပဲ အိမ်ပြောင်း၊ ရန်ကုန်တက်ပေါ့ကွ၊ အလုပ်မရွေးနဲ့၊ ကြိုသလိုလုပ်စားရင် မင်း တစ်ဝမ်းတစ်ခါးတော့ မငတ်ပါဘူး၊ မင်းကသာ မင်းအမေရှိတုန်းက အချိုးမျိုးနဲ့ ဂစ်တာလေး တဒေါင်ဒေါင်ခေါက်ပြီး မဖြစ်ညစ်ကျယ် လုပ်မနေနဲ့ ပေါ့၊ ရန်ကုန်သွားဖို့ စရိတ်နဲ့ လေးငါးရက်စာ ထမင်းဖိုးတော့ ငါပေးလိုက်မယ်’တဲ့။

ပထွေးကြီးရဲ့ စကား။

အဖေက အမေ့ထက် အသက် တော်တော်လေး ပိုကြီးသည်။ အဖေ ဆုံးတော့ အမေက ချွန်း တစ်ယောက်နှင့် မှဆိုးမ။

‘အားကိုးမရှိဘူး ချွန်းရဲ့၊ ထမင်း ဘယ်ကရမလဲ’

အမေက မကြာခင် အိမ်ထောင်ပြုသည်။ အမေ့ထက်ငယ်ပေမယ့် အိမ်ပိုင်နှင့် အလုပ်အကိုင် နှင့်မို့ အမေပြောသလို ချွန်းတို့ သားအမိ အားကိုးရာတော့ ရ၏။ လှသည့် အမေ့အတွက် ‘ကိုပိန်’က တကယ့် ကယ်တင်ရှင်ပါ။ ချွန်း အတွက်တော့ ဘာသိဘာသာ။ မဆိုးလှပေမယ့် ကောင်းကွက် ကိုလည်း ရှာမတွေ့။ ထမင်းစားရပြီး ကျောင်းတက်ခွင့်ရတာကိုတော့ ကျေးဇူးတင်ရမည်။ စကားပြောပြတ်ပြီး ချွန်းကို ပလူးပလဲ မလုပ်သည့် ကိုပိန်ကို ချွန်းက ဘယ်လိုနာမ်စားမှ မသုံးဘဲ နေ၏။ ကွယ်ရာမှာ ခေါ်တော့ ကိုပိန်၊ ပထွေးက ပိန်ပိန်လေးလေ။

အမေတူ အဖေကဲ့ ညီတစ်ယောက်နှင့် ညီမတစ်ယောက်ရထားသည်။ ချွန်းတို့ ချင်း ချစ်ပေမယ့် ကလေးတွေနှင့် မခွဲနိုင်လို့ နေပါရစေပြောလျှင် ဘယ်သူယုံမှာ လဲ။

‘ဒီမှာ အစ်ကိုကြီး၊ ကျွန်တော်တို့ ဘိမှာ မနှောင့်ယှက်ပါနဲ့’

ချာတိတ်နှစ်ယောက် ရန်ကျတော့လည်း မဖြစ်ရဲ။ ကားစောင့်ခကျတော့လည်း ခွဲမပေးနိုင်။ ဘောဘလေးတွေ တက်ပြနေပေမယ့် သူတို့ သမာအာဇီဝ သမားလေးတွေပဲလေ။

‘ငါက ကားစောင့်မလို့ လာတာ မဟုတ်ပါဘူးကွ၊ မင်းသား မင်းသမီးတွေ လာကြည့်တာ’

‘ဟောဗျာ... ပြောပြောက စောရောပေါ့’

မဟာရာဇာပြက်လုံးကြီးကို ထုတ်လိုက်နိုင်သည့် ဟာသ ပါရဂူကြီး

တွေလို၊ သူတို့ စကား သူတို့ သဘောကျကာ သွားကျိုးလေးတွေကြားက
လျှာနီလေးတစ်လစ်ပေါ်အောင် ရယ်ကြလေ၏။

‘အဲဒါဆို ဟိုဂူပေါ်က သွားတက်ကြည့်ပါလား’

‘စားတယ်ကွ’

‘ဝေးမှ ဖြစ်မှာ ပေါ့၊ ဒီနားကပ်နေလို့ အစ်ကိုက တိုးနိုင်လို့ လား’

‘တိုးနိုင်တယ်’

‘တိုးခွင့်ရမှာ မဟုတ်ဘူး ၊ ဟိုမှာ တွေ့လား ရဲတွေ၊ အသုဘချလာရင်
လူလာရှင်းမှာ ၊ ဟိုးအရင် မင်းသားတစ်ယောက် သေတုန်းကလည်း အဲ
ဒီလိုပဲ’

‘ဟိုမင်းသားတုန်းကကျတော့ လာပို့တဲ့ မင်းသားတစ်ယောက် တိုက်
ပုံစုတ်တယ်’

‘အစုတ်ကြီး ဝတ်လာတာလား၊ ဘယ်မင်းသားလဲ’

‘ဘယ်ဟုတ်မှာ လဲ အစ်ကိုရ၊ အကောင်းကြီးကို ဖြန်းခနဲ စုတ်သွား
တော့၊ မင်းသားက ချွတ်လိုက်ပြီး ရှေ့တိုးသွားရတယ်’

‘ဟုတ်တယ်... ဒီတစ်ခါတော့ ဟိုရဲကြီးတွေက လူရှင်းပေးမှာ အစ်ကို
တိုးလို့ ရမှာ မဟုတ်ဘူး ၊ ဂူတွေပေါ်က သွားတက်ကြည့်ပေါ့’

‘မင်းတို့ နဲ့ ကားလုမစောင့်ပါဘူးကွ’

‘အကောင်းပြောတာ မယုံရင်နေပေါ့’

ဘာပဲဖြစ်ဖြစ်၊ ဒီချာတိတ်နှစ်ယောက်ကို လေးစားမှ ဖြစ်မည်။ သူတို့
က တစ်ဝမ်းတစ်ခါးကို သမာအာဇီဝနှင့် ရှာစားတတ်နေကြပြီ။ ကျောင်း
နေရမည့် အရွယ်ကလေးတွေ၊ စာသင်ခန်းထဲမှာ မတွေ့ရဲဘဲ၊ သုဿန်မှ

ကားလာစောင့်နေကြရတာတော့ သနားဖို့ ကောင်းလှ၏။ သူတို့ မိဘတွေက ဒီဝင်းထဲက အလုပ်သမားတွေမို့ ဒီနားမှာ အိမ်ရပြီး၊ နီးနီးနားနားအလုပ် ဖြစ်နေတာလည်း ဖြစ်နိုင် သည် ။

ချွန်းက ချာတိတ်နှစ်ယောက်ကို အလေးပြုလိုက်သည် ။ ချာတိတ်က လေးတွေလည်း ပြန်ပြု ၏။ သုံးယောက် ရယ်လိုက်ကြသည် ။ ဘုရားပေါ်က ဦးလေးကြီးပြောတာ မှန်၏။ စိတ်၏ ထွက်ပေါက်ရနေသည် မို့ ညနေမိုးချုပ်လျှင် ဘယ်မှာ အိပ်ရမှာ လဲ မတွေးမိ၊ မင်းသမီး မင်းသား ဆိုတာကို တစ်ခါမျှ အရှင်လတ်လတ် မတွေ့ဘူးသေးပါ။ ဒါတောင် ချွန်းက ဝေးလံလှသည် မဟုတ်။ မနေ့က ညမိုးချုပ်မှ ရထားတက်စီးလာတာ၊ ဒီနေ့ မိုးမလင်းခင်ကတည်းက ရန်ကုန်ရောက် နေခဲ့သည် ။

မင်းသား မင်းသမီးကို အရှင်လတ်လတ် မတွေ့ဘူးပေမယ့် ချွန်းကို နှယ်နှယ်ရရတော့ မမှတ်ကြလေနှင့်။ ချွန်းက ဆင်းရဲသည် ။ ပထွေးက မုန့်ဖိုးပေးလေ့မရှိ။ အမေ ဝယ်ပေးထားသည့် ဂစ်တာအစုတ်ကလေး တစ်ခုပိုင်သည် ။ ကျောင်းမနေရသည့်နှစ်တွေ ဖယ်လိုက်လျှင်၊ ကျောင်းနေသည့် နှစ်တွေမှာ တော့ တစ်နှစ်တစ်တန်း အောင်ခဲ့သည် ။ စာတော်ထဲက မဟုတ်။ သည် နှစ် ကျောင်းထားပေးမည့်သူရှိလျှင် ဆယ်တန်းဖြေမည်။

စကြာပန်း ဖြူဖြူလေးတွေ အပင်ကြီးဘေးမှ ဂူမြင့်မြင့်ပေါ်သို့ ခုန်တက်လိုက်သူ ချွန်း...။

ဈာပနချလာဖို့ အချိန်က တော်တော်ကြီး လိုသေးသည် တဲ့ ။ လူအုပ်ကြီး လူလုံးကြီး ဖြစ်အောင် မစုမိသေးပေမယ့် ချွန်းလို မျက်စိစပ်

စု၊ နှုတ်စပ်စု စိတ်၏ ထွက်ပေါက်ရှာသူလေးတော့ ကျိုးတိုးကျဲတဲ ရောက်စပြုသည် ထင်ရဲ့ ၊ သုဿန်မြေမှာ လူဝင်စ ပြုလေ၏။ လူစုမည်ဆိုက တည်းက မီးကွက် စီးပွားရေး’သမားလေးတွေ ရောက်လာသည် ။ သူတို့က သူများ ထက်ပို၍ အမြင်ကျယ်၏။ ဒီနေရာမှာ ဈေးသွားရောင်းလျှင် မုချ အရောင်းတွင် မည်မှန်း သိကြပုံရသည် ။

အားလူးကြော်၊ ငါးမုန့်ကြော်၊ အချဉ်ထုပ်မျိုးစုံနှင့် ကွမ်းယာ ဆေးလိပ်လေးတွေ ရောက်လာ ၏။ ဒါတွေအားလုံးကို ချွန်း အားကျနေသည် ။ သူတို့ လေးတွေ၊ သူတို့ အထွာနှင့်သူတို့ တစ်ဝမ်းတစ်ခါးကို မဆိုးမသွမ်းဘဲ ရှာဖွေစားသောက်နေကြသည် ။ ချွန်းက သူတို့ လောက်မှ အသုံးမကျပါလားဟု သိမ်ငယ်စွာတွေးရင်း ရင်ထဲမှာ တစ်ချက်တော့ မွန်းကျပ်လေးလံသွားဖြစ် သေးသည် ။

‘သွားစမ်းကွာ’

ဆုတ်နစ်စိတ်ကို မောင်းထုတ်လိုက်သည် ။ ချွန်း ကြိုးစားမှာ ကြိုးစားမယ့်ကောင်။ အချောင် သမားမှ မဟုတ်တာ၊ တစ်နေ့တော့ ဖြစ်ကို ဖြစ်ရမယ်။ ချွန်းကလေး... တဲ့ ကွ နော်။

‘ဟော...’

ချာတိတ်နှစ်ကောင် ပြောသည့် ဘိုရောင်ကားလေး တစ်စင်း မောင်းဝင်လာသည် ။ အသံထွက် အမှန်က ဘိ(ချ်)။

အချိန်က သိပ်စောနေသေးသည် မို့၊ တခြား စာပေနတွေလည်း မချသေး။ ခုမှ ... ရုပ်ကလာပ်ကို ရေခဲတိုက်မှ လာထုတ်ပြီး ခန်းတွေ အမွှေးတိုင်တွေနဲ့ ပြင်ဆင်နေတုန်းဆိုတော့ ဧည့်ပရိတ်တွေမရှိဘဲ ကွယ်လွန်သူ၏ ဆွေမျိုးသားချင်းတွေလောက်ပဲ နည်းနည်းပါးပါးရှိသည် ။ ရုပ်ရှင်မင်းသား မင်းသမီး တွေကို အရှင်လတ်လတ် မြင်ဖူးချင်လို့ ၊ ချွန်း

လိုဝီရိယကြီးသူတွေသာ ရောက်စပြုသေးတာ။

သုဿန်မြေက နည်းနည်းပါးပါး ချောင်ချိဆဲမို့ ဝင်လာသည့် ကားလေးကို မြင်ကွင်းရှင်းစွာ တွေ့ရသည်။ ချွန်းတက်ထိုင်နေသည့် အုတ်ဂူက မြင့်သည့်အပြင် လမ်းဘေးနှင့် ကပ်လျက်မို့ ပို၍ အမြင်ရှင်းနေ၏။ ဘီ(ချ်) ရောင် ကားလေးက ချွန်းထိုင်နေသည့် ဂူကို ကားတစ်လျားစာ လောက် ကျော်၍ လမ်းဘေးမှာ ပဲ ကပ်ရပ်သည်။ ဘီချ်ရောင် တံခါးလေး အနောက်ပေါက်က အလျင်ဆုံး ပွင့်၏။

‘ဟိုက်...’

ခြေထောက်လေးတစ်ချောင်းတည်း အလျင်ဆုံးထွက်ကျလာသည်။ ခြေထောက်ကလည်း ဘီချ်ရောင် ဖျော့ဖျော့လေး ပါပဲလား။ ဖိနပ်ကလည်း ဘီချ်ရောင်၊ ခြေစုံပေါ်မှာ ဖိနပ်သည်းကြိုး ပျောက်သလိုတစ်ရောင်တည်း ဖြစ်နေသည် မို့ သည်းကြိုးဘယ်မှာ လဲဟု သွားစမ်းကြည့်ကာ စပ်စုချင် စဖွယ်။

‘ဟာ...’

ဘီချ်ရောင် မျက်နှာလေးနှင့် ကိုယ်တစ်ပိုင်း ယိုင်ထွက်လာသည်။ မျက်နှာလေးကလည်း ဘီချ်ရောင်ဆိုပေမယ့် အဝါသွေး နည်းနည်းပိုများသည်။

‘ဟယ်...’

‘ဟ’ဆိုသည့် ဗျည်းတစ်လုံးကို ‘သရ’ပေါင်းစုံနှင့် တွဲဖက်လျက် ဆင်တွဲ အာမေဍိတ်များကို ထုတ်လွှင့်နေရပါတော့သည်။ လှလွန်းဆွေလေးပါလား။ လည်ကုပ်သားဝင်းဝင်းနှင့် ဆံထုံးနက်နက် လေးတို့ ထိစပ်ရာ နယ်နိမိတ်လေးများ ၊ လှလွန်းလို့ လက်ဖျားလေးနှင့် သွားကိုင်ကြည့်ချင်

စမ်းပါဘိ။ ကိုယ့်မြို့မှာ ဒီလောက်လှတာလေး ဘယ်ရှိပါ့မလဲ။ ကြည့်ရင်း
က တစ်ကိုယ်လုံး ကားပြင်သို့ ရောက် လာလေ။ ပွင့်ဟနေသည့်
နှုတ်ခမ်းနှစ်ခုကို ဆွဲပိတ်လို့ မရလေပါပဲ။ ဝါနုနု၊ ညှို့ဖျော့ဖျော့၊
ဖြူပြေပြေရောင် အသားလေးမှာ မျက်ခုံးသေးသေး မျှင်မျှင်နက်နက်က
လေးကကော အုပ်သွယ်သွယ် လေ မျှင်မျှင်နက်နက်ကလေးကကော အုပ်
သွယ်သွယ်လေးတစ်ခုလို ဖုထနေ၏။ မျက်လုံးတွေလည်း ရွဲလို့ ဘယ်
လိုပြောရမှန်းတောင် မသိ။ မျက်အိမ်ကျယ်ကျယ်ထဲမှာ ၊ သူငယ်အိမ် အ
ညှို့ရောင် လေးထဲမှာ မျက်ဆန်လား၊ ဘာလား၊ အဲဒါလေးက အနက်
ရောင်၊ မျက်သားက လဲ့လဲ့ကလေး၊ ပြာသည့် အဖြူရောင်မျက်လုံးတစ်ခု
တည်းက သုံးရောင်ခြယ် မျက်တောင်ကြီးတွေကလည်း ရှည်လျားကော့
ပျံထားလိုက်တာ။ တာတို အပြေးသမားတစ်ယောက် အရှိန်ယူနေသည့်
ပုံစံ။

ဟုတ်သည် လေ။

ချွန်း ကိုးတန်းတုန်းက ကျောင်းပြေးခုန်ပစ်ပွဲမှာ ချွန်းက မိတာတစ်
ရာ ပြေးတော့ ခရာမမှုတ်ခင် အဲဒီလို ရှေ့ထွက်ဖို့ တာစူနေခဲ့တာ ဒီပုံစံပဲ
မဟုတ်လား။ နှာတံလေးကလည်း စင်းလိုက်တာ၊ ချွန်းပုံလေးက သပ်သ
ပ်ရပ်ရပ်၊ နှာတံချွန်ချွန် အသားပါးပါးလေးတွေဆို ချွန်း မျက်စိထဲမှာ သိ
ပ်လှသည် ။ နှာတံပေါ်တော့ ပေါ်ပါရဲ့ အသားထူထူကြီးနှင့် ပေါ်နေလျှင်
မုန်းချင်စရာ ကြီး။

နှုတ်ခမ်းဆိုးဆေးက အရောင်ပါသည် ဆိုရုံ ဖျော့ဖျော့လေးမို့ ချွန်း
အရောင်နာမည် မဖော်တတ် ပါ။ ‘ဘိ’ရောင် မဟုတ်ဘဲ ပြောနိုင်သည် ။
ပန်းနုသွေး ဆိုပါတော့၊ ဝတ်ထားသည့် အင်္ကျီက ဇာအနက်လက်ရှည် မြ
န်မာအင်္ကျီ ရင်စေ့ကျပ်ကျပ်ကလေး။ လုံချည်က အင်္ကျီနှင့် တစ်ဖြတ်တ

ည်း။ ဇာအနက်မှာ ပိတ်အနောက်ခံပြီး နှစ်ထပ် ချုပ်ထားသည် ။ လုံချည်
လေးလည်း ကျပ်ကျပ်ကလေး။

ရန်ကုန်သူတွေ အင်္ကျီကိုသာ ကျပ်ကျပ်ဝတ်တတ်သည် မဟုတ်။
လုံချည်ကိုပါ တင်းတင်း ကျပ်ကျပ်၊ ထုတ်ထုပ်စီးစီးကလေးဖြစ်အောင် ဝ
တ်တတ်တာ ချီးကျူးဖွယ်ပင်။ အမေတို့ များ ဝတ်လိုက်လျှင်
ပွသယောင်းနှင့် အောက်ကားကြီးမို့ ဂါဝန်လား၊ စကပ်လား
ထင်မှတ်မှားလောက် သည် ။ သူကလေးကဖြင့် ခြေဖျားမှာ ပြန်ရှုးသွား
အောင် လုံချည်တစ်ထည်ကို အလှဆုံး ပုံဖော်၍ ဝတ်တတ်ပါဘိခြင်း။

ရုပ်ရှင်မင်းသမီး မဟုတ်တာတော့ သေချာသည် ။

ချွန်းက ပိုက်ဆံ လေးကျပ်ရှိလျှင် ဗွီဒီယိုပြေးသည့်ကောင်၊ ဆေးလိပ်
မသောက်၊ ကွမ်းမစား၊ လက်ဖက်ရည်ဆိုင်လည်း မထိုင် (မထိုင်သောက်
တာလည်း ပါမည်)ဆိုတော့ ချွန်းမုန့်ဖိုးလေးတွေ အကုန်လုံး ဗွီဒီယိုရုံရော
က်ကုန်သည် ။ မင်းသား မင်းသမီးမှ စ၍ ဇာတ်ပို့ ဇာတ်ရုံအားလုံး ချွန်း
မသိသာမရှိ။ အားလုံးသိသည် ။ ဒီ မမ လှလှလေးက မင်းသမီးမဟုတ်ပါ
။ ချွန်းထက် သုံးလေးနှစ် ဆိုသလို၊ သည် ထက်လည်း နည်းနည်း ပိုနိုင်
သေးသည် ။ ပိုကြီးမှာ သေချာသည့် ဣန္ဒြေ၊ ရင့်ကျက်မှုနှင့် ကျက်သရေ
ကိုပါ ပိုင်ဆိုင်ထားသည် မို့ ချွန်းက မမလှလှလေးပဲ တင်စား သုံနှုန်း ဖြ
စ်လိုက်တော့သည် ။

သွယ်လျပေမယ့် အရိုးဂေါက်ဂတ်နှင့် ပိန်ချပ်နေတာမျိုးလည်း မဟု
တ်၊ ပါးပါးလျားလျားလေး နှင့်ပင် ချစ်စဖွယ် ကိုယ်လုံးလေးက
သွယ်နွဲ့စွာ ရပ်နေခိုက် တစ်ဖက်တံခါး တစ်ချပ်ဖွင့်ကာ ကောင်မလေးတ
စ်ယောက် ပန်းခြင်းတစ်ခု ဆွဲ၍ ထွက်လာသည် ။

‘အားပါးပါး’

သည် တစ်ခါတော့ ‘ဟ’အက္ခရာမဟုတ်တော့ပါ။ လှမှ လှသည့် ပန်းခြင်းကြီး။ သစ်ခွတွေ ကျောက်ခက်တွေနှင့် သစ်ခွပန်းမှန်းတော့ ချွန်း သိသည် ။ အမျိုးအမည်ကို မသိပါ။ သစ်ခွပန်းဆိုတာ တော်တော်နှင့် မနွမ်း။ ကြာကြာခံသည် ။ အဲဒီအတွက် ဈေးကြီးသည် ဆိုတာကို ချွန်း သိသည် ။

‘တော်တော်ပိုက်ဆံကုန်မှာ ပဲ’

‘ထောင်ဂဏန်းဆိုလျှင်တောင် တစ်ထောင် နှစ်ထောင် ကပါမလား မသိဘူး။ သုံးထောင် လေးထောင်လောက်များ ဖြစ်မလား။ သစ်ခွတွေက အပွင့်လည်း ကြီး၊ များ လည်း များ ၊ အရောင်တွေ ကလည်း အစုံ။ ပန်းခြင်းကို မြေမှာ မတိုက်မိအောင် ကိုင်းမှ မြှောက်ဆွဲရတော့ ကိုင်လာ ရသူ ကောင်မလေး အခက်တွေ့ရှာ၏။ ကိုယ်နှင့် မကပ်အောင်လည်း ခွာ ထားရသေးသည် ။ ပန်းတွေက ဖြာထွက်နေသည် မို့ ကိုယ်လုံးနှင့် ထိလျှင် ပန်းတွေပွန်းမှာ စိုးရသည် ။

သူတို့ သုဿန်မြေထဲသို့ ဝင်လိုက်သည် ။ ချွန်း ထိုင်နေသည့် ဂူပေါ်မှ ခုန်ဆင်းလိုက်တော့ သည် ။

‘ကျွန်တော့်ကိုပေးလေ၊ ကျွန်တော် ကိုင်ပေးမယ်’

ပန်းခြင်းကိုင်ထားသည့် ကောင်မလေးကိုပဲ ကြည့်၍ ပြောလိုက်သည် ။ ကောင်မလေးက မမ လှလွန်းဆွေလေးကို မော့ကြည့်၏။

‘ဪ... အေး၊ ကျေးဇူးပါပဲ မောင်လေးရယ်၊ ဒီမှာ လည်း မနိုင်မနင်း ဖြစ်နေတာ’

မမလှလှလေးက သူ့လက်ထဲက ကြွပ်ကြွပ်အိတ်ထုပ်လေးကို မပင့် တပင့် မြှောက်ပြ၏။ ဟုတ်သားပဲ ခုမှ မြင်သည် ။ ဖယောင်တိုင်နှင့် အ

မွေးတိုင်းထုပ်တွေ။

ချွန်း ခွင့်ပြုမိန့်ကျသည် မို့ ပန်းခြင်းကို ယူလိုက်သည် ။ အိမ်မှာ တစ်ဖက်လျှင် လေးဂါလံ ဝင်ပုံးနှင့် ရေအပြည့်တစ်ဖက် တစ်ပုံးဆွဲတိုင်ကီကြီးထဲကို နောက် လက်တစ်ဖက် အကူအညီမလိုဘဲ ဘယ်တစ်ပုံး ညာတစ်ပုံး ပြိုင်တူလောင်းချ ရေဖြည့်နေကျ လက်မောင်းကြွက်သားတွေက ပန်းခြင်း တစ်ခု မြေမထိအောင် မြောက်ကိုင်ရတာလောက်တော့ အပျော့။

‘မမတို့ ရှေ့ကသွားလေ’

ကောင်မလေးက မမဆီမှ ကြွပ်ကြွပ်အိတ်ကို ဆွဲယူသည် မို့ မမက လွတ်ကျွတ်စွာ ခေါင်းခါခါ ရမ်းရမ်းလေး လျှောက်ရှာ၏။ မြေက မညီသည် မို့ အရမ်း လေးတွေက တကူးတက မစီစဉ်ဘဲလည်း ဖြစ်ထွန်း၏။ ညွတ်ပျောင်းလှပါ၏။ ကဗျာမဆန်စွာ ယိမ်းနွဲ့ပါလေ၏။ မြန်မာပြည်မှာ ရှိသမျှ မင်းသမီးတွေအားလုံးထက် မမ ပိုလှ၏ ၊ ပိုချော၏ ၊ ပိုယဉ်၏။ သွယ်နွဲ့ညွတ်ပျောင်း၏။ နိုင်ငံခြား မင်းသမီးတွေနှင့်တော့ နှိုင်းလို့ ကို မနေချင်တော့ပါ။ ဘယ်တုန်းကမျှ လှတယ် မထင်ခဲ့သည့် ပါးရိုး မြင့်မြင့်၊ နှာခေါင်းတရားလွန်ချွန်နှင့် မျက်ကွင်းဟောက်ပက်ကြီးတွေ၊ မမရဲ့ ဘီရောင်ခြေစုံလေး တစ်ခုတည်းရဲ့ အလှကိုတောင် သူတို့ ဘယ်မီလိမ့်မလဲ။

ဒေါ်တင်တင်ကြီး၊ အသက် (၄၈)နှစ်...

အို... သေဖို့ အတွက် တော်တော် ငယ်နေသေးတာပဲ။ လေးဆယ့်ရှစ်နှစ်ဆိုတာ ဆံပင်ကောက် လို့ ကောင်းတုန်း၊ နှုတ်ခမ်းရဲရဲဆိုးလို့ ကောင်းတုန်း၊ လက်သည်း ခြေသည်းတွေ အရှည်ထား၊ ချွန်ထား၊ ပန်းခရမ်း ရင့်ရင့် နုနု ဆိုးလို့ ကောင်းတုန်းအရွယ်လေ။ အမေပေါ့။ လွန်ခဲ့သည့် ရှစ်ရက်က ဆုံးသွားခဲ့သည့် အမေဟာ အသက် လေးဆယ့်ရှစ်နှစ်ပဲ။ အမေ့ရုပ်

ကလာပ်မှာ ဆံပင်ကောက်နှင့် လက်သည်းခြေသည်းရှည် ဆေးဆိုးနှင့် ကရင်မ်ပတ်ရိုက်ပြီး နှုတ်ခမ်းနီတောင် ဆိုးပေးထားကြသေး တာ။

အမေ့ထက် ရှစ်နှစ်ငယ်သည့် ကိုပိန်က...

‘ပစ်ရက်စရာ မရှိဘူးဗျာ၊ ဘယ်လိုပစ်ရမှာ လဲ’နှင့် အမေ့ကို ထည့်ဖို့ အမေ့ဘေးနားချထား သည့်သေတ္တာကို ခေါင်းနှင့်တိုက်၍ ငိုသည် ။ ချစ်ရှာသည် ထင်ပါရဲ့ ။ မယားပါသားကို မေတ္တာမထား နိုင်ပေမယ့် အမေ့ကို ချစ်ရှာ လွမ်းရှာသည် ဆိုလျှင်ပဲ ကျေးဇူးတင် ကျေနပ်ရပါတော့မည်။ ရက်လည် ဆွမ်းကျွေးပြီးတာနှင့် ချွန်းကို မနေတော့ဖို့ ၊ ယဉ်ယဉ်လေးပြောတော့ မနေတော့ဖို့ ၊ ရှင်းရှင်း ဆိုလျှင်တော့ နှင်ချတာ ။ နှင်ချတာကိုလည်း စိတ်ဆိုး ဒေါသထွက်နေဖို့ မရှိပါ။

သူပိုင် အိမ်ပေါ် ချွန်းတို့ သားအမိက တက်နေခဲ့တာ။ အလှပြင်ဖို့ နှင့် ကလေးမွေးဖို့ ကလွဲရင် ဘာမျှမလုပ်တတ်။ ထမင်းတောင် ကွယ်လွန်ချိန်အထိ ပျော့တစ်ခါ မာတစ်လှည့် ချက်တတ်တာ၊ အဖေရှိစဉ်က အဖေ ထမင်းချက်ကျွေးတာကို စားခဲ့သည့် အမေက ပိုက်ဆံမရှာတတ်သလို ဝေယျာဝစ္စလည်း မကျွမ်းကျင်ပါ။ သူ့အိမ်မှာ သူ့ဇနီးမရှိတော့သည့် နောက်ပိုင်း ဇနီးက အလျင်ယောက်ျားနှင့် မွေးခဲ့သည့်သားကို သူ မထားချင်တော့တာ အပြစ်တင်ဖို့ မရှိပါ။ သူရှာသည့် ပိုက်ဆံနှင့် ချွန်းကို ထမင်းမကျွေးချင်တာလည်း သူ့အပြစ် မရှိပါ။

ထားလျှင်၊ ကျွေးလျှင် ကျေးဇူးတင်သည် ပေါ့၊ မထား မကျွေးသည့်အတွက် ချွန်း အပြစ်မတင် ပါ။ ချွန်းသာ ပိုက်ဆံရှာနိုင်ပြီး နည်းနည်းပါးပါး ပိုလျှံလာလျှင် ညီမလေးနှင့် ညီလေးကို မုန့်ဖိုးပေးချင်ပါသေးသည် ။

ချွန်းက ပန်းခြင်းကို အုတ်ဂူပေါ်သို့ တင်ပေးလိုက်သည် ။ ဂူက လှပပါပေ၏။ ကောင်းကင်ပြာ ရောင် ကြွေပြားတွေ စိထားသည် မို့ ကြ

ည်ကြည်လင်လင် ရှိ၏။

‘ကျေးဇူးတင်ပါတယ်ကွယ်’

‘ဟုတ်ကဲ့၊ ကျွန်တော် သွားမယ်’

ဆက်နေဖို့ အကြောင်းမှ မရှိတော့တာ။ မမကို ငေးချင်သည် ဆိုလျှင် တောင် ဘေးနားမှာ ရပ်ပြီး ပေါ်တင်ကြီး ကြည့်နေဖို့ ဖြစ်မတဲ့ လား။ မလှမ်းမကမ်းလေး သွားခိုးကြည့်။ မကောင်းဘူးလား။ ကြည့်မှာ ဖြစ်မှာ တော့ သေချာသည် ။

‘ဪ... အေး... ရော့ ရော့...’

ပခုံးမှာ သိုင်းလွယ်ထားသည့် ပိုက်ဆံအိတ်ကို ရှေ့သို့ ဆွဲယူ၏။

‘ပိုက်ဆံပေးမလို့ လား မမ’

ချွန်း နည်းနည်းပါးပါး ရှက်သွားရသည် ။

‘မုန့်ဖိုး’

‘ကျွန်တော် သူတောင်းစား၊ မဟုတ်ပါဘူး မမ’

‘ဪကွယ်... ဒီလိုသဘောမထားပါဘူး၊ ငါ့မောင်က စေတနာနဲ့ ကူညီတယ်၊ မမက စေတနာနဲ့ မုန့်ဖိုးပေးတယ်’

‘ကျွန်တော် ဒီဝင်းထဲကလည်း မဟုတ်ပါဘူး’

‘ဒီဝင်းထဲကလည်း ဘာဖြစ်လဲ’

‘ဒီဝင်းထဲမှာ နေတဲ့ ကလေးတချို့ကတော့ နေရင်းထိုင်ရင်း အလုပ်ဖြစ်ဆိုသလို ကားစောင့် ပေးကြ၊ မုန့်ဖိုးတောင်းကြနဲ့ သမာအာဇီဝ အလုပ်ကလေးတွေ လုပ်ကြပါတယ်၊ ကျွန်တော်လည်း လိုအပ်ရင် လုပ်မှာ ပါ၊ အခုတော့ ကူညီတာ သက်သက်ပါ’

‘ဒါဖြင့်လည်း ကျေးဇူးပါပဲကွယ်’

ခလုတ်ဖွင့်ပြီး နှိုက်လျက်သားလေးဖြစ်နေသည့် မမလက်လှလှလေး ပြန်ထွက်လာတော့ ပိုက်ဆံပါမလာပါ။ ချွန်း မမကို ကြည့်နေဆဲက နောက်သို့ ခြေတစ်လှမ်းဆုတ်ပြီးမှ ချာခနဲ လှည့်ကာ ပြေးထွက်လာခဲ့ပါတော့သည် ။ မမနှင့် ဘယ်တော့မျှ ပြန်ဆုံနိုင်တော့မည် မထင်ပါ။ မမဘယ်မှာ နေလဲ မသိ၊ မမ ဘယ်သူလဲ မသိ။ ဘယ်တုန်းကမျှလည်း ခင်ခင်မင်မင် ရင်းနှီးခဲ့ဘူးသည့် မမတစ်ယောက်နှင့် ဒီလောက်ထိ မခင်မင် မရင်းနှီးခဲ့ဘူးသည့် မမတစ်ယောက်နှင့် သည် လောက် လူဦးရေ ကားဦးရေ ကျပ်တည်းလှသည့် ရန်ကုန်ရွှေမြို့တော်ကြီးမှာ ဘယ်နေရမှာ ဘယ်တော့ ပြန်ဆုံ တွေ့နိုင်မှာ တဲ့ လဲ။

သေချာတာတစ်ခုတော့ ရှိပါသည် ။

မမလှလွန်းဆွေ၏ ပုံရိပ်သည် ချွန်းဆိုသည့် စုတ်တီးစုတ်ချာကောင်လေး၏ မျက်ဝန်း မှန်ဘီလူးများမှ ပုံကြီးချဲ့ကာ ချဉ်းနင်း ဝင်ရောက်လျက် နှလုံးသားမှာ တံဆိပ်နှိပ်သလို စွန်းထင်သွား တာ၊ ချွန်း အသက်နှင့် အမျှ တည်မြဲနေတော့မယ်ဆိုတာပါပဲ။

လှလွန်းလို့ ပါ မမ။ ဒီလောက်လှတာ၊ ဒီလောက်ချော၊ ဒီလောက်ယဉ်တာ၊ ဒီလောက် ကျက်သရေရှိတာ။ မမ ပတ်ဝန်းကျင်မှာ အရောအဝါ လျှံထွက်နေသလို ဖြာထွက်နေသလို အလှအဝန်းအပိုင်း ကွန်ချာကြီးခြုံထားသလို ‘အလှပုံ’ကြီးပေါ်တက်ထိုင်နေ သလို၊ တကယ့်ကို တစ်ခါမျှ မမြင်ဖူးခဲ့တဲ့ အလှထူးပိုင်ရှင် မမ...

‘မမ’

နာမည်လေးတောင် သိခွင့်မရခဲ့သည့် မမက ထာဝရ ကြီးစိုး လွှမ်းမိုး

နေသည်။ ။ ရှစ်နှစ်လုံးလုံး တစ်နေ့မပြတ် တမ်းတခဲ့ရသည့် အဖေပုံရိပ်ကိုတောင် မှေးမှိန်စေ၏။ အဖေကို သတိရနေမည့် အချိန်တွေကို မမ ဖဲ့ယူသွားသည်။ ။ ဘုရားပေါ်မှာ ဆုံခဲ့သည့် ဦးလေးကြီး၏ နှုတ်၏ ဆောင်မခြင်း ကြောင့် သံဃာရိပ်မှာ ယာယီ ခိုလှုံခွင့်ရနေ၏။ နေဖို့ ကျောတစ်နေရာစာနှင့် မနက်စာ ထမင်းတစ်နပ် ရသည်။ ။ ညစာအတွက် မနက်ဘက်က ကျန်လျှင် မသိုးအောင် ကိုယ့်ဘာသာ သိမ်းထားနိုင်လျှင် စားရ၏။ မကျန်လျှင်ဘဲ ဖြစ်ဖြစ်၊ တစ်ခါတလေ ဘာကြောင့်မှန်းမသိ သိုးနဲ့ ထွက်နေတတ်တာ ကြောင့် ညစာလွတ်ရသည့်နေ့တွေ ရှိသည်။ ။

ကျောင်းမှ ထွက်ကာ လမ်းထိပ်နားမှာ ရှိသည့် မုန့်ဟင်းခါးလေး လက်သုပ်လေးနှင့် ပြီးလိုက် သည်။ ။

‘ကိုယ့်လူမျိုးချင်း စောင့်ရှောက်ရမှာ ပေါ့၊ ဘုရားသားတော်အဖြစ် ခံယူနိုင်လျှင်လည်း ရဟန်းဒကာ အဆင်သင့်ရှိသည်။’

ဆရာတော်ဘုရားက သာသနာ့ဘောင်သို့ ဝင်မလားမေး၏။

‘တပည့်တော် ဒုလ္လဘတော့ ဝတ်ချင်ပါတယ် ဘုရား၊ အဲဒီဆန္ဒတော့ ရှိပါတယ်၊ အမြဲဝတ်ဖို့ ဆိုတာကတော့...’

‘ပါရမီ နည်းရှာသကိုး’

‘ဒီလိုလည်း မဟုတ်ပါဘူး ဘုရား၊ တပည့်တော် ကိုယ်တိုင်က အကျွတ်တရားရပြီး သာသနာ့ ဘောင် ဝင်လိုစိတ်နဲ့ ဆန္ဒပြင်းပြပြီး ရဟန်းဝတ်ရတာမျိုး ဖြစ်ချင်ပါတယ် ဘုရား၊ စားဝတ်နေရေး မပြေလည်လို့ ဖြေရှင်းတာမျိုးနဲ့ တော့ ရဟန်းမဝတ်ချင်လို့ ပါ ဘုရား’

‘ဒါလည်း မှန်တာပဲ’

ဆရာတော်က နေ့ခင်းနေ့လယ် ကျောင်းက ဝေယျာဝစ္စတွေ မလုပ်ပါ

နှင့် အလုပ်ထွက်ရှာဟု ပြောသည် ။ လူ့ဘောင်ထဲမှာ ပျော်မည့်သူမို့ လူ့ဘောင်ကိစ္စအတွက် ဝီရိယစိုက်ချေဟု ဆို၏။ ချွန်း အလုပ်ထွက်ရှာပါသည် ။ ချွန်းက အလုပ်လုပ်ချင်နေသည် ။ အလုပ်သမားလိုနေသူ၊ အလုပ်ပေးနိုင် သည့် အလုပ်ရှင်တွေကလည်း ရှိနေမည်။ ထိုနှစ်ဦး ဆုံးစည်းဖို့ ရာကျတော့ လူ့ပြည်က အပ်တစ်စင်း နှင့် ဗြဟ္မာပြည်က အပ်တစ်စင်းလို ဖြစ်နေပြန်တော့သည် ။

အလုပ်မရွေးလျင် မရှားပါ... ဆိုသော၊ အလုပ်ကို တကယ်ရှာတော့ တယ်ခက်လေ၏။

သံလွင်လမ်းတဲ့ ။

နာမည်လေးက ကဗျာဆန်ချင်သလိုလို။ တက္ကသိုလ်ရိပ်သာလမ်းဘက်မှ လမ်းလျှောက်၍ ဝင်လိုက်သည် ။ ပထမဆုံး ညာဘက်သို့ ချိုးသည့် လမ်းခွဲတစ်ခုတွေ့၏။ မဝင်သေးဘဲ ဆက်လာတော့ လမ်းနှစ်သွယ်က အနိမ့်တစ်ခု အမြင့်တစ်ခုဖြစ်လျက် ကြို၏။ လမ်းမြင့်ကိုပဲရွေး၍ ဆက်လျှောက်ခဲ့ သည် ။

သူဌေးတွေ၊ မဌေးတဌေးတွေ၊ မိဘအမွေမို့ နေနိုင်တာပေမယ့် လက်ရှိဝင်ငွေကြောင့် မဌေးတဌေးထက် နည်းနည်းနိမ့်ပါးသူတွေ၊ အဲဒီလူတွေ အားလုံးအပေါ်ကမှ အဓိပတိ သူဌေးခေါင်းချုပ်ကြီးတွေ ပါနေသည့် ရပ်ကွက်မို့ ခြံတွေ ဝန်းတွေကျယ်သည် ။ တချို့ခြံတွေက သဘောဝပေါက်ပင်များ နှင့် တောဖြစ်နေ၏။ တချို့ခြံတွေကျတော့ ယုယစိုက်ပျိုးပင်များ နှင့် လှလွန်း နေ၏။ ချွန်း ခြံဝန်းတစ်ခုရှေ့မှာ ရပ်လိုက်သည် ။

‘ဘယ်သူနဲ့ တွေ့ချင်လို့ လဲ’

‘ဒီခြံမှာ အလုပ်လေးဘာလေး လိုမလားလို့ စုံစမ်းချင်လို့ ပါ’

မျက်နှာချိုသွေးလိုက်ရပေမယ့် သူလည်း ကိုယ့်ဘာသာ။ အိမ်ရှင် ဖြစ်နိုင်ချေမရှိ။ အလုပ်သမား ဖြစ်ဖို့ က များ ၏။ လောလောဆယ်မှာ သူက အလုပ်နှင့်ဆိုတော့ ဘာပဲဖြစ်ဖြစ် ကိုယ့်ထက်တော့ သာသည် ပဲ။

‘ခြံထဲပဲ မျှော်ကြည့်လိုက်စမ်းပါဦး’

‘ဟုတ်ကဲ့’

ချွန်း မျှော်ကြည့်လိုက်သည် ။

ပန်းပင်တွေ၊ ပန်းတွေ၊ အိုးတွေနှင့်လည်း ရှိသည် ။ မြေကြီးချ စိုက်ထားတာတွေလည်း ရှိသည် ။ စင်ဆောက်ပြီး ချိတ်ဆွဲထားသည့် ပန်းပင်တွေလည်း ရှိသည် ။ မြက်ခင်းလေးကလည်း ညီညာတိရိလို့ ။ လူလျှောက်ဖို့ ကားဝင်ဖို့ လမ်း၊ ကွန်ကရစ်ခင်းပြီး အမှိုက်တစ်မျှင် သစ်ရွက်တစ်စ မရှိ မကတိ ပြောင်ရှင်းသန့်ပြန့်လို့ ။

‘ခြံ ဘယ်လောက်လှလဲ တွေ့လား’

‘ဟုတ်ကဲ့... သိပ်လှတာပဲ’

‘အဲဒါ သူ့ဘာသာလှနေတာ ဖြစ်နိုင်မလား လုပ်တဲ့ သူရှိလို့ ပေါ့၊ လုပ်တဲ့ သူလည်း တော်လို့ ပေါ့’

‘ဟုတ်ပါတယ်’

သည် လောက်တော်တဲ့ အလုပ်သမားရှိနေမှ နောက်တစ်ယောက် လိုပါဦးမလား’

‘ဪ... ဟုတ်တာပေါ့၊ ကျေးဇူးတင်ပါတယ်’

‘ရပါတယ်’

ချက်ချင်း ပြန်လှည့်ထွက်ရင်း ရယ်ချင်စိတ်ကို မနည်းထိန်းလိုက်ရသ

ည် ။ အလုပ်သမား မလိုပါ'ဟု ရှင်းရှင်းပြောလည်း ရသားနဲ့ ၊ ပညာပေး ကျူရှင်ဖွင့်နေလိုက်ပုံများ ။ ချွန်းက ကျေးဇူးတင်ပါတယ် ဆိုတော့ 'ရပါတယ်'တဲ့ ။ ဒီတစ်ခါ ချွန်းရပ်လိုက်တာက မြက်တောထူထူ၊ သဘာဝပေါက်ပင်များ ထိုးထိုးထောင်ထောင်နှင့်၊ အကောင်ရှည်ကြီးများ ၊ အကောင်ရှည်ကလေးများ မျိုး ဘယ်နှခုလောက်ထိ ခိုအောင်း နန်းစံနေမည် မသိ။ ဆင်တစ်ကောင်လုံး မပျောက်နိုင်တောင် ခွေးတွားတွား၊ ဝက်ပူပူတစ်ကောင်လောက် တိုးဝင်သွားလျှင်တော့ ကောင်းကောင်း ပျောက်နိုင်သည် ။ နှစ်ထပ်တိုက်မို့သာ အပေါ်ထပ်ကို လှမ်းမြင်ရသည် ။ အောက်ထပ်ကတော့ မြင်ကွင်းမှ ပျောက်နေ၏။

ချွန်း လူခေါ် လျှပ်စစ်ဘဲလ်ကလေးကို နှိပ်လိုက်သည် ။ အိမ်ထဲမှာ သွားမြည်သလားတော့ မသိပါ။ ချွန်းတော့ လျှပ်စစ်ခေါင်းလောင်းသံ မကြားရပါ။

တစ်မိနစ်၊ နှစ်မိနစ်၊ သုံးမိနစ် ကြာသွားသည် ။

နာရီပါသည် မဟုတ်ပါ။ ပါတာမဟုတ် ရှိကို မရှိတာပါ။ စိတ်ထဲမှာ တစ် နှစ် သုံးလေး မှန်မှန်ရေတွက်၊ ခြောက်ဆယ်ပြည့်တော့ တစ်မိနစ် ထိယူကာ တစ်ရာ့ရှစ်ဆယ်ထိ ရေတွက်၍ သုံးမိနစ်ထိ စောင့်လိုက်သည် ။

ဒုတိယအကြိမ် နှိပ်ပြန်သည် ။

ဒီတစ်ခါတော့ နှစ်မိနစ်ပဲ စောင့်သည် ။ တတိယအကြိမ် နှိပ်သည် ။ တစ်မိနစ် စောင့်၏။ စတုတ္ထအကြိမ် နှိပ်အပြီးမှာ လျှပ်စစ်မီးပျက်နေပြီ ဟု မှတ်ယူလိုက်မိတော့သည် ။

ပထမဆုံး စကြားရတာက ဂုတ် ဂုတ် ဂုတ်... ဆိုသည့် ခွေးဖွား ခွေးပု ဟောင်သံလေး။ ခွေးကို သက်ရှိထင်ရှား မြင်လိုက်ရတော့ ထင်ထားသ

ည့်အတိုင်း ဖြူညစ်ညစ် ကောင်လေး။ ခွေးနောက်မှာ ကပ်ပါလာသူက ခွေးရှင် ထင်ပါရဲ့ ။ ဒီခွေးကြီးက ကိုယ့်ခြံရှေ့ သူစိမ်းတစ်ယောက် ရောက်တာ ခြောက်မိနစ်ကြာမှ အနံ့ရသည် ဆိုတော့...။

ခွေးသူငယ် နှာစေးနေရှာ ထင်ပါရဲ့ ။

‘ဘာကိစ္စရှိလို့လဲ’

‘ခပ်မာမာလေသံက မိုးပေါ်က ပြုတ်ကျလာသည် မို့ အိမ်ရှင်စစ်စစ် ဖြစ်ပါလိမ့်မည်။’

‘ခြံရှင် ဘာညာ အလုပ်ကြမ်းပေါ့ ခင်ဗျာ၊ အလုပ်ရှိရင် လုပ်ချင်လို့ ပါ၊ နေ့စား ခဏတစ်ဖြုတ် ပဲ ဖြစ်ဖြစ်ပါ’

‘ဩ...’

အသက်ငါးဆယ်ကို တော်တော်လေး ကျော်မည့် အမျိုးသမီးကြီးပါ။ သနပ်ခါး ခြေဆုံး ခေါင်းဆုံး ခပ်ထူထူလိမ်းလျက် နားရွက်နှစ်ဖက်မှ ပြောင်လက်လက်ကြီးနှစ်ခုက စိန်နားကပ် ဖြစ်နိုင် သည် ။ ထင်ရတာပါပဲ။ ချွန်းက စိန်မှ မမြင်ဘူးတာ’

‘ဒီမှာ ခြုံတွေ တောထနေတာ တွေ့လား’

‘ဟုတ်ကဲ့... ရှင်းချင်ရင် ကျွန်တော် ခုတ်ပေးနိုင်ပါတယ်’

‘မရှင်းချင်လို့ တောဖြစ်နောတာပေါ့ကွယ်၊ ရှင်းချင်မှ တော့ မင်းအလာတောင် စောင့်မနေဘူး’

‘ဪ...’

ချွန်း ဘာဆက်ပြောရမှန်း မသိ။ ခွေးစုတ်ဖွားလေးကလည်း သခင်အားရစေရန် နားညည်း လောက်အောင် ဟောင်၏။

တခြား ဘယ်အလုပ်ဖြစ်ဖြစ် ကျွန်တော်လုပ်နိုင်ပါတယ်၊ အလုပ်ရှိရင် ခိုင်းပါ’

‘ဘာအလုပ်မှ မရှိလို့ ပေါ့ကွယ်၊ ရှိမှ တော့ အလုပ်သမား အလိုရှိသည် လို့ ခြံဝမှာ ဆိုင်းဘုတ် ချိတ်ထားမှာ ပေါ့၊ မင်းတောင် တွေ့လိုက်မှာ မဟုတ်ဘူး၊ အလုပ်သမား ရပြီးလောက်တောင်ရှိပြီ’

‘ဪ... ဟုတ်ကဲ့’

ချွန်း လှည့်ထွက်ခဲ့ရပြန်၏။ ဒီတစ်ခါ ရယ်ချယ်စိတ် မရှိတော့ပါ။ ကြေကွဲဝမ်းနည်းသွား သည် ။ ညှိုးချုံးစိတ်နွမ်းဖြစ်ရသည် ။ ချွန်း ဒီတစ်သက်မှာ အလုပ်ရနိုင်ဖို့ နည်းလမ်းလေးများ ရှိနိုင်သေးရဲ့ လား။ ဘာပဲဖြစ်ဖြစ် ဒီတစ်ခါတော့ ခြံအလှကြီးလည်း မဟုတ်၊ မြက်နှင့် ဗွက်တောလည်း မဟုတ်၊ မဌေးတဌေး သတ်မှတ်ရမည့် အိမ်တစ်အိမ်တော့ နောက်ဆုံး မျှော်လင့်ချက်အဖြစ် ဝင်မေး ကြည့်ဦးမှ လေ။

ဝိရိယနည်းလို့ ဖြစ်မတဲ့ လား။

‘ကျွန်တော် အလုပ်ရှိရင် လုပ်ချင်လို့ ပါ’

‘ဪ... ဘာအလုပ်တွေများ လုပ်တတ်သလဲ၊ မောင်ရင်က’

‘မောင်ရင်’က ဆိုလို့ ပြုံးချင်ရပြန်၏။ ပြုံးချင်ဖို့ စိတ်သာကူးမိလျက် တကယ်တမ်းတော့ မပြုံးဖြစ်ချေ။ ချွန်းမှာ အပြုံးခွန်အား လက်ကျန် သိပ်ကိုနည်းပါးချေပြီ။ ချွန်းကို ‘မောင်ရင်’ဟု သုံးနှုန်းသူ အမျိုးသမီးက အသက်သုံးဆယ်လောက်ပဲ ရှိပါဦးမည်။ ကြီးလှ ဆယ်နှစ်ပေါ့၊ မတိမ်းမယိမ်း သာသာမို့ သူ့ကိုယ်သူ အရမ်းကြီး ရင့်ကျက်ပစ်လိုက်တာ ဖြစ်ပါလိမ့်

မည်။

‘ပညာမသုံးရတဲ့ အလုပ်ကြမ်းအားလုံး လုပ်နိုင်ပါလိမ့်မယ်’

‘ကျောင်းမနေခဲ့ရဘူးလား’

‘ကိုးတန်းတော့ အောင်ပြီးပါပြီ’

‘ကားမောင်းတတ်လား’

‘မမောင်းတတ်ပါဘူး’

‘တို့ မြန်မာပြည်မှာ ကုမ္ပဏီတွေ အမျိုးမျိုး မှီလိုပေါက်အောင် ပေါ်လာတာ၊ အလုပ်တွေ ပေါ့ပါ တယ်ကွယ်၊ နိုင်ငံခြား ကုမ္ပဏီတွေက နိုင်ငံခြားသားတွေ အိမ်မှာ ဆိုရင် ခြံစောင့်ပဲ လုပ်ဦး ဒေါ်လာငါးဆယ် လောက် ရနိုင်တယ်’

‘ကျွန်တော် အဆက်အသွယ်မရှိဘူး အစ်မကြီးရယ်’

‘အေးလေ၊ ဒါလည်း ဟုတ်တာပဲ၊ အိမ်တွေကတော့ ခုမှ မြင်ဖူးတဲ့ လူတစ်စယောက်ကို အိမ်မှာ အိပ် အိမ်မှာ စား၊ လခနဲ့ ထားဖို့ မလွယ်ဘူး၊ ဘယ်သူထားရဲမလဲ၊ ဒီလိုပြောလို့ မောင်ရင်လည်း စိတ်မဆိုးနဲ့’

‘မဆိုးပါဘူး ခင်ဗျာ၊ ကျွန်တော် နားလည်ပါတယ်’

‘မောင်ရင့်မှာ အားကိုးရာ မရှိဘူးလား၊ ကျောထောက်နောက်ခံ’

‘မရှိပါဘူး ခင်ဗျ’

‘မောင်ရင်က တာဝန်ယူရမယ့်သူရော ရှိလား’

‘မရှိပါဘူး ခင်ဗျ’

‘တစ်ယောက်တည်း သမားပေါ့’

‘ဟုတ်ကဲ့’

‘ကြိုးစားချင်စိတ်ရော ရှိလား’

‘ရှိပါတယ်’

‘ရိုးသားမှုရော ရှိလား၊ အကျင့်စာရိတ္တပေါ့၊ ခိုးချင်၊ ဝှက်ချင်၊ ဆိုးချင်၊ မိုက်ချင်’

‘မရှိပါဘူးလို့ ကျွန်တော့်ဘာသာ ဝန်ခံရမှာ ပါ၊ ထောက်ခံစာ ရေးပေး မယ့်သူတော့ မရှိပါဘူး’

‘အဲဒါဆိုရင် ကုမ္ပဏီလိပ်စာတစ်ခု ရေးပေးမယ်၊ နိုင်ငံခြင်း ကုမ္ပဏီမ ဟုတ်လို့ ဒေါ်လာလို့ ကျွန်တော့်လက်ထဲရောက်လာရင် ဘာလုပ်ရမှန်းလည်း မသိပါဘူး၊ ကျွန်တော် မသုံးတတ်ပါဘူး’

‘အစ်မ သိသလောက်သလောက် ခြံစောင့်၊ တံခါးဖွင့် တံခါးပိတ်ပဲ၊ လူလာရင် ထားလာရင်၊ တံခါးပြေးဖွင့်၊ ဝင်သွားပြီးရင် ပြေးပိတ်၊ ပြန်ထွက်လာရင် ပြေးဖွင့်၊ ပြီးတော့ ပြေးပိတ်၊ ထမင်းကျွေး မကျွေး၊ အိမ်ပေးမပေးတော့ မသိဘူး၊ ထမင်းကျွေး အိမ်ပေး ဆိုရင်တော့ လခနည်းမယ်’

‘ကျွန်တော် လုပ်ချင်ပါတယ်’

‘ခုလောလောဆယ်တော့ ဒီခြံမှာ ရေကန်ဆေးဖို့ အလုပ်ရှိတယ်၊ မမတို့ က အဝီစိတွင်းရေ သုံးရတာဆိုတော့ ခြံထဲမှာ ရေစစ်ကန်ထားတယ်၊ ရေစစ်ကန်ထဲမှာ စစ်ပြီးမှ တိုင်ကီပေါ် မောင်းတင် တယ်၊ ခြံထဲက ရေစစ်ကန်ကို ဆေးချင်တာ’

‘ရပါတယ် အစ်မကြီး၊ ကျွန်တော်လုပ်ပါ့မယ်’

‘ဒါဖြင့် လာ’

ခြံတံခါးကို အလယ်မှာ ထား၍ စကားပြောခြင်းနေကြခြင်း ဖြစ်သည်။ ခုမှ တံခါးကို ဖွင့်ပေး ၏။ စကားခပ်များများ ပြောပြီး လူကဲခတ်နေပုံရသည်။ ဒါ ဖြင့်သင့်သည့်ကိစ္စပါပဲ။ ဆေးရမည့် ရေစစ်ကန်ကြီးက သုံးဆင့်တိတိမို့ သုံးကန်ဆိုပါတော့။ ရေညှိများက အုတ်ကန်ဘေးမှာ ကပ်ငြိနေ သည့် အဆင့်မှာ တောင် မနေတော့။ အပင်ရှည်ကြီးဖြစ်တာ မြွေတစ်ကောင်လို ရေထဲကူးနေသည်။

‘မရှိမသေ အစ်မကြီးရယ်၊ ကျွန်တော့်ကို ရေလဲလုံချည်လေးတော့ ခဏငှားပါ။ ပြီးရင် ကျွန်တော် ပြန်လျှော်ပေးပါ့မယ်၊ ဒီအဝတ်အစား ရေစိုသွားရင် အပြန်ခက်မှာ စိုးလို့ ပါ’

‘ရမယ်’

ပြန်လာတော့ အိမ်ဖော်ကောင်မလေး တစ်ယောက်ပါ ပါလာသည်။ ရေလဲပုဆိုးက တစ်ထည်၊ ရေခွက်၊ ရေပုံး၊ ဆပ်ပြာခွက်၊ အုန်းတံမြက်စည်း၊ မတ်တတ်တံမြက်စည်း၊ သံဘရပ်ရှင်တစ်ခု၊ အုန်းဆံဖတ် အခွံထူကြီးလည်း ပါသည်။ စုံစုံစေ့စေ့မို့ တော်တော် အကွက်စေ့ ထောင့်စေ့ထည့် အစ်မကြီး ဖြစ်ပါလိမ့်မည်။

‘ဒီမှာ ကုမ္ပဏီလိပ်စာ၊ မောင်ရင်က အလုပ်ရရင် ပွဲခ ဘယ်လောက်ပေးမှာ လဲ’

‘ခင်ဗျာ...’

‘မောင်ရင့်ကို တို့ က အလုပ်ရှာပေးတယ်ဆိုရင် မောင်ရင်က ပွဲခပေးရမယ်လေ၊ ဒါ ထုံးစံပဲ’

‘ကျွန်တော့်မှာ ပေးစရာတစ်ပြားမှ ...’

‘ဒီလိုလုပ်လေ၊ ဒီလောက်မွဲနေတဲ့ လူဆီကလည်း ပိုက်ဆံမယူချင်ပါ’

ဘူး၊ ပွဲခကို လုပ်အားနဲ့ ချေ’

‘ကျွန်တော် ဘာလုပ်ပေးရမလဲ အစ်မကြီး ခိုင်းပါ’

‘ခိုင်းပြီလေ၊ အခုပဲ ရေကန်ဆေးခိုင်းထားပြီ’

‘ဪ... ဒီရေကန်ဆေးတဲ့ လုပ်အားခဆို ပွဲခအဖြစ် ကျွန်တော် ပေး ပါ့မယ်၊ ကျွန်တော့်ကို ပိုက်ဆံမပေးပါနဲ့ ။ ကျွန်တော့်ကို ပိုက်ဆံမပေးပါ နဲ့ ။ ကျွန်တော် ဆေးပေးသွားပါ့မယ်’

‘မဆိုးဘူး၊ သဘောပေါက်လွယ်သားပဲ’

‘ရပါတယ် အစ်မကြီး’

‘သေသေချာချာလေးလုပ်နော်’

‘ဟုတ်ကဲ့၊ စိတ်ချပါ’

‘သန့်သန့်ရှင်းရှင်းလည်း ဖြစ်ပစေ’

‘ဟုတ်ကဲ့၊ စိတ်ချပါ’

‘ဒီကလေးမလေး စောင့်နေလိမ့်မယ်၊ လိုတာရှိရင် သူ့ကို ပြောပေါ့’

‘ဟုတ်ကဲ့ ခင်ဗျာ၊ ကျေးဇူးတင်ပါတယ်’

အစ်မကြီးက ပြုံး၍ ထွက်သွားသည် ။ ချွန်း တစ်ကိုယ်လုံး ရေနစ်လျက် စုတ်ချွန်းချွန်းကလေး ချွန်းက ကြွက်စုတ်လေးတစ်ကောင်လို စုတ်ပြတ်ရွဲနစ်ပြီး ချမ်းတုန်လာသည် အထိ စေတနာ ရေစီးကမ်းပြုလျက် သန့်သန့်ရှင်းရှင်း သေသေချာချာ အချိန်ကြာကြာလေး ဆေးပေးလိုက်သည် ။

‘တို့ ကို ရေနွေးချမ်း ပူပူလေးတစ်ခွက်လောက် တိုက်ပါလားကွာ၊ ချမ်းလို့ ’

ကောင်မလေးက ‘ဟုတ်’ဟု ဆိုကာ ပြေးထွက်သွားသည် ။
ချက်ချင်းပြန်ရောက်လေ၏။ ချွန်း ပူပူကလေး မှုတ်သောက်ကာ ပြန်ထွက်လာအချိန်အထိ အိမ်ရှင်အစ်မကြီးကို မတွေ့တော့ပါ။ အလုပ်က ဘယ်နေ့မှန်းမသိ ပွဲခတော့ ပေးခဲ့ရပြီလေ။ လုပ်အားနှင့်တဲ့ ။ လောကကြီးက ရယ်ရသား။

‘ဟား... ဟား’

ချွန်း ခေါင်းမော့၍ ရယ်ပစ်လိုက်သည် ။ လမ်းပေါ်က လူအချို့ လှည့်ကြည့်၏။ ပြီးတော့ ပြန်လှည့်သွားကြသည် ။ ချွန်းကို ဘာကောင်မှတ်သွားကြပါလိမ့်။ မှတ်ချင်တာမှတ်။ ချွန်းက ပခုံးကို စုံတွန့်တိုက်သည် ။ ခေါင်းကို ဆတ်ခနဲခါ၏။ ကိုယ့်ဘာသာကိုယ်တွန့်တာ၊ ဘာဖြစ်လဲ... ဘာဖြစ်လဲ။

လောကကြီးနဲ့ ရန်ဖြစ်ချင် လာပြီနော်။
